



עולמך חדש

הגאולה
האמיתית והשלמה

טבת תשפ"ב
(דצמבר 2021)

מוצא משמאלנות

השחקן דן שפירא בריאיון חושפני במיוחד מגולל את התהליך שעובר - הדרך מנער תל אביבי לחיים המשלבים לימוד חסידות והתחזקות באמונה היהודית. האם בעולם התיאטרון יש שינוי? ומה המסר שלו לקוראי עיתון הגאולה // עמ' 12

נעמה טוכפלד בטור נוקב: בואו נוציא את העיניים של הילדים מהמסכים ונחבר אותם לספרים // עמ' 10

בחזרה לארון הספרים

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד



הרבי שליט"א מלך המשיח עולה לתורה במנין המתקיים בביתו, י"טבת ה'תשנ"ט (18/12/1988)

ה

עולם הולך וצועד לגאולה האמיתית והשלימה. ניתן לחוש זאת ואף לראות כך במתחולל בעולם. עיתון 'הגאולה' תורם רבות לפקחת העיניים אצל רבים, כפי שמעידות התגובות החמות המתקבלות במערכת מכל גוני הקשת הציבורית.

על השלב בו אנו נמצאים, מעיד הרבי שליט"א מלך המשיח: "בדורנו זה ובזמננו זה, רואים בפועל שלא קיימים הבלבולים שבעבר, ואומות העולם מאפשרים לבני-ישראל להתנהג כרצונם, ולכן אין הדבר תלוי אלא ברצונם של בני ישראל, שיהיה "ויאחזו בה ויפרו וירבו מאד", כפי שמתקיים בפועל בכמה וכמה מקומות. . . ואדרבה: לא זו בלבד שבני ישראל חופשיים להתנהג כרצונם, אלא יתירה מזו - הממשלות של אומות-העולם מסייעות בזה! . . . עד - כפי שדברו ועוררו כמה פעמים לאחרונה - שעל פי הודעת כבוד-קדושת מורי-וחמי אדמו"ר נשיא דורנו, כבר סיימו את כל ההכנות לגאולה, וכעת צריכים רק להמשיך את הגאולה בפועל בגשמיות וחומריות העולם (חומריות שנעשית לגשמיות), בגלוי לעיני בשר. . . היום צריך רק לפתוח את העיניים, ולראות איך שכל העולם תובע שכל אחד ואחד מישראל יהיה כבר בהמעמד ומצב דגאולה האמיתית והשלימה".

בשורה נפלאה שכזו, אסור לה להשאיר רק בין לומדי תורתו של הרבי שליט"א מלך המשיח, אלא יש להביאה לידיעת כל יהודי בכל מקום. קראתם בעיתון שלפניכם נושא בגאולה ומשיח? כעת תפקידכם הוא להעביר וללמד זאת יהודים נוספים.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

דבר מלכות

מתוך שיחות הרבי שליט"א מלך המשיח

בלי הפסקה

כל הענין ד"הבאים מצרימה" הוא לאמיתתו - "גאולת ישראל". וזה שבינתיים ישנה ירידה הרי זה בחיצוניות, אבל בפנימיות, הירידה גופא היא (לא רק בשביל ועל מנת העליה שבגאולת מצרים, אלא יתירה מזו -) חלק מהעליה והגאולה עצמה, עד - העליה דהגאולה האמיתית והשלימה. ומשום כך אומר המדרש על "ואלה שמות בני-ישראל הבאים מצרימה" - "על שם גאולת ישראל נזכרו כאן", שכוונתו גם על הגאולה העתידה לבוא.

ומכיון שכל הענינים ד"הבאים מצרימה" וגאולת מצרים נמשכים גם לאחרי זה, גם בזמן הזה - כמאמר חכמינו זכרונם לברכה "כל המלכיות נקראו על שם מצרים", ומזכירין יציאת מצרים בכל יום, ו"בכל דור ודור (וכל יום ויום) חייב אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא (היום) ממצרים" - למדים מזה, שגם בגלותנו זו צריכים להמשיך את "גאולת ישראל", הגאולה האמיתית והשלימה.

... ובפשטות - שלא זקוקים להפסק חס ושלום בין "כל ימי חיך" ו"ימות המשיח" (כמו שהיה אצל בני ישראל בכל הדורות שלפני דורנו זה), אלא "כל ימי חיך" דכל אחד ואחד מישראל, חיינו הגשמיים כנשמה בגוף, כוללים בפשטות (גם) "ימות המשיח" בלי הפסק, מכיון שהגאולה באה תיכף ומיד ממש ברגע זה ובמקום זה (אפילו אם זה מצב דלילה, "הבאים מצרימה"). כך שהרגע האחרון דהגלות והנקודה האחרונה דהגלות נעשים הרגע הראשון והנקודה הראשונה דהגאולה.

(משיחת שבת פרשת שמות ה'תשנ"ב - מוגה)

יש לי מושג

ציצית

אמרו חז"ל: אמר ריש לקיש, כל הזהיר במצות ציצית זוכה ומשמשיין לו ב' אלפים וח' מאות עבדים, שנאמר (זכרי' ח, כג) כה אמר ה' (צבאות) בימים ההמה אשר יחזיקו עשרה אנשים מכל לשונות הגוים (והחזיקו) בכנף איש יהודי לאמר נלכה עמכם וגו' (גמרא מסכת שבת דף לב, עמוד ב).

זאת אומרת שבגאולה האמיתית והשלימה, יזכה כל יהודי לאלפיים ושמונה מאות (2800) עבדים שיעזרו לו וישמשו אותו בכל מה שיצטרך. מה נעשה עם כל כך הרבה עבדים? על כך עונה הרבי שליט"א מלך המשיח: "וכאשר יהודי ישאל: מה יעשה עם אלפיים ושמונה מאות עבדים - הרי זה עתה יצא מהגלות, ובזמן הגלות לא הי' לו אפילו עבד אחד, ואם כן, מה יעשה עם אלפיים ושמונה מאות עבדים?! לכאורה הרי זה "לבטלה", כי אין לו במה להעסיק את כל העבדים, ואין לו אפילו פנאי לזה, כי הוא צריך ללמוד תורתו של משיח!?! - הנה שאלה זו תהיה בין השאלות שישאלו את משיח צדקנו, והוא יתרצה!" (התועודיות תשמ"ב, חלק ג' עמוד 1689).



תמונת החודש

חנוכה תשפ"ב, בכיכר הטיימס סקוור במנהטן ניו יורק. ריקודי שמחה ליד הדלקת חנוכיית הענק

05

הברזל טוב או רע?

דווקא הברזל אותו אסור היה להכניס בעת בניית בית המקדש, הופך להיות מרכיב משמעותי בבית המקדש השלישי. מה קרה? // שלום דובנר ישראלי

12

אמנות הגאולה

השחקן דן שפירא בריאיון מיוחד מספר על השינוי הגדול בחייו ומשתף בנקודות ציון הדרך במסע שלא נגמר // נפתלי ביכלר

18

תחייה ענשיו

מחכים לפגוש את הקרובים שכבר אינם? הכתבה הזו בדיוק בשבילכם. כל מה שרצייתם לדעת על תחיית המתים. מי, מתי ואיך // אריה קירשנזפט

20

החלטה אמיצה

הרב אליהו חביב, השליח באתיופיה, עונה על השאלון שחושף את עולמם הפנימי של השלוחים. מהילדות ועד ההחלטה לצאת לשליחות // מנחם מענדל אקסלרוד

מדורים:

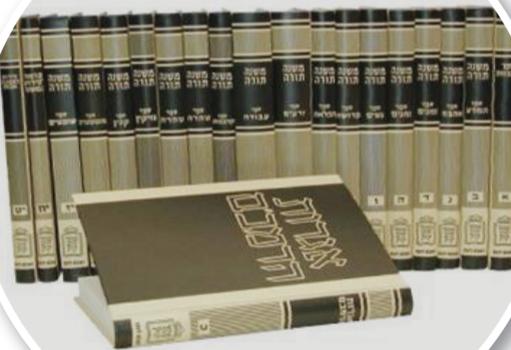
בזכות נשים < 8 / משל ונמשל < 9 / בנימה אישית < 10 / אמונה ומדע < 11 / תורת הגאולה < 16 / טיפ לחיים < 17 / יש לי עניין < 19 / יגעת ומצאת < 22 / תחנת מסע < 23

נא לשמור על קדושת הגליון

חיבורו הגדול והמרכזי של הרמב"ם שהתפרסם לפני למעלה משמונה מאות שנה במצרים, היה ודאי ראשוני מסוגו אז. אך עד היום נותרו היבטים מסוימים שבהם הוא נותר ייחודי ובלעדו.

ספרים

מטרתו של רבי משה היתה כפי שהוא כותב בעצמו בהקדמת הספר, בשל צורך השעה: "ובזמן הזה תכפו צרות יתרות, ודחקה שעה את הכול, ואבדה חכמת חכמינו, ובינת נבוינו נסתתרה". ולכן נטל על עצמו לקבץ לאכסניה אחת את כל דיני התורה. וכאשר אדם ירצה לדעת הלכה למעשה את דיני התורה האסור והמותר הטמא והטהור, לא יוכרח הוא לעיין בספרי המשנה הגמרא ומפרשיהם הרבים. אלא אם רק ילמד הוא את החומש ולאחר מכן ילמד את ספרו, ידע הוא את כל התורה כולה עם כל הדינים למעשה.



את השם "משנה תורה" שנתן רבי משה לחיבורו הסביר הוא בכך שהוא כולל את התורה שבעל פה כולה. הראב"ד וגדולי ישראל נוספים הביעו הסתייגות משם זה, העלול להתפרש שספר זה הוא שני לתורה. ולכן נפוץ יותר השימוש בכינוי הנוסף "הי"ד החזקה". שניתן על שם ארבעה עשר הספרים להם חולק החיבור באחרון של פסח בשנת ה'תשד"מ (1984) ייסד הרבי מליובאוויטש שליט"א מלך המשיח תקנה חדשה לאחדות העם, על ידי לימוד יומי קבוע בספר הרמב"ם. מאז לימוד הרמב"ם הפך נחלת הכלל, וספרים, ארגונים ופרסומים רבים הוקמו ועוסקים בנושא.

עד לעצם היום הזה, נותר ספרו של הרמב"ם החיבור היחידי המקיף מבחינה הלכתית-מעשית את כלל המצוות, גם אלו שאין באפשרותנו לקיים כיום.

הרמב"ם הוא גם היחיד שפוסק להלכה בדיני ביאת המשיח ומפרט בשני הפרקים האחרונים של ספרו, מהם סימני המשיח וכיצד מזהים אותו. סימני הרמב"ם הם מהמקורות ההלכתיים העיקריים ומזוכרים בפסק הדין עליו חתמו מאות רבנים אדמו"רים וגדולי ישראל, הפוסקים שהרבי מליובאוויטש שליט"א הוא מלך המשיח ונביא הדור. ויגאלנו תיכף ומיד ממש בגאולה השלימה.

ספר הרמב"ם

נכתב < באזור שנת ד'תתקל"ה - 1175.

מחבר < רבי משה בן מימון - הרמב"ם.

מבנה < 14 ספרים, 83 הלכות, 1000 פרקים.

סגנון < דומה למשנה, מבנה שפה וללא ציון המקורות.

להביא לימות המשיח

אחרי אלפי שנות גזירות, בפעם הראשונה בהיסטוריה מאז בית המקדש הראשון, כל יהודי יכול לקיים תורה ומצוות בלי שהמשלה תפריע בעדו ובלי חוקים המגבילים זאת • מה באמת קרה בעשרה בטבת • מדוע בבית המקדש לא השתמשו בברזל בעת הבנייה ואילו בבית המקדש השלישי יהפוך הברזל לאחד המרכיבים המשמעותיים? • מה הרלוונטיות של יציאת מצרים בגאולה האמיתית והשלימה ומדוע מזכירים את יציאת מצרים בכל יום? • התקדים שיצר אברהם אבינו איפשר את הכנת העולם ועם ישראל לקראת מתן תורה ויש לזה השפעה עד עצם היום הזה

עיבוד: שלום דובער ישראלי



העולם נבר לא מפריע

השינויים הקיצוניים שעוברים על העולם מוכיחים לנו שוב ושוב שעידן הגאולה כבר כאן, ורק נותר לנו לפתוח את העיניים. מכל היבט שלא נסתכל נראה שהעולם צועד לקראת עידן טוב יותר, ורק צריכים להמשיך את הגאולה מהרעיון אל עולם המעשה.

אם נרצה דוגמא מוחשית לכך, אפשר להצביע על השינוי הבא: בעבר, העובדה שה' ברא את העולם בשביל עם ישראל, וכל מה שמסביב קיים בכדי לסייע להם לקיים תורה ומצוות, הייתה בגדר אמונה בלבד, כי במציאות לא היה ליהודים רגע אחד של מנוחה, והם נרדפו ממקום למקום וממדינה למדינה.

כמעט ולא הייתה תקופה בתולדות עם ישראל שלא היו בה גזירות, מסעי רצח, והגבלות כאלו ואחרות מצד הגויים כלפי היהודים, וכפי שהיה ממש עד לפני שלושים שנה ברוסיה הקומוניסטית. היו זמנים שבהם להיות יהודי בגלוי היה כרוך בסכנת חיים ממשית.

והיום, בכל העולם יהודיים חופשיים לנהל אורח חיים יהודי, בגלוי וללא פחד. ולא רק שהגויים אינם מפריעים להם, אלא הם מכבדים ואפילו עוזרים בעצמם ליהודים לשמור חיי תורה ומצוות. במצב הנוכחי, הבחירה לחיות אורח חיים יהודי גלוי ללא פחד משום דבר תלוי אך ורק ברצונו של היהודי.

הדרך כיצד לעמוד מול העולם יכולה להתבטא בשתי דרכים דומות, אבל שונות, וכדי להבין זאת טוב יותר, נחזור לאחד מסיפורי התורה שקראנו לאחרונה בפרשת השבוע:

נגד ההיגיון

עשרת השבטים עומדים לפני שליט מצרים. מבחינתם הוא אדם רע שמתעלל ומהתל בהם שוב ושוב, וכעת הוא לא מוכן לשחרר

את בנימין הקטן.

יהודה, זה שהתחייב לפני יעקב להחזיר את בנימין בשלום הביתה, מתקרב בלי היסוס אל שליט מצרים, תוך שהוא מכניס את עצמו לסכנת חיים מיידית, ומטיח בפניו את האמת בצורה הקשה ביותר, מתוך תוקף ועוזת בלתי רגילים.

אמנם סופו של הסיפור ידוע, ומסתבר שהיושב לפניו היה לא אחר מאשר אחיהם האובד, אבל מהתוקף הבלתי מתפשר של יהודה אפשר ללמוד הרבה על התוקף הנדרש מול העולם.

אפשר להיות כמו יוסף, ששולט על כל ארץ מצרים ובמסגרת תפקידו הוא בוודאי משתדל להשפיע מבפנים בכל מה שהוא יכול, אבל כל זה הוא במסגרת הכללים של העולם, בכפוף למינוי פרעה.

עניין של גישה

לעומת זאת יהודה, לא חשב על מהלך דיפלומטי שיוביל לשחרורו של בנימין, אלא פשוט קם ועשה את המעשה הכי לא הגיוני, ופשוט 'לא ספר' את החוקים והכללים המקובלים, כי הוא היה למעלה מזה.

וכאן אנחנו צריכים להחליט כמו מי אנחנו. בנוגע לקיום התורה והמצוות בוודאי שאין בכוחו של אף אחד להפריע ליהודי. אבל אפילו בנוגע לשאר היום, בכוחו של כל יהודי לעמוד מול העולם בגישה של תוקף ועוצמות שהוא לגמרי מעל כל הכללים והדרכים המקובלות, וכאילו שהוא בעל הבית.

ובמיוחד היום, שהפרעה מבחוץ כבר לא קיימת, והכדור בידיים שלנו. העולם עצמו תובע מכל יהודי להתחיל להתנהג כמו בגאולה, בתוקף וברחבות הכי גדולה שיש, ולנו נשאר רק להחליט.

לעומת זאת יהודה,

לא חשב על מהלך

דיפלומטי שיוביל

לשחרור של

בנימין, אלא פשוט

קם ועשה את

המעשה הכי לא

הגיוני, ופשוט 'לא

ספר' את החוקים

והכללים המקובלים,

כי הוא היה למעלה

מזה

3.

להתחבר למציאות

ברגעים האחרונים לפני שזוכים לראות את הגאולה במוחש, מקובל להסתכל על תקופת ההמתנה הארוכה לגאולה, כעל דרך מעבר, שבקצהו הרחוק מנצנץ האור של הגאולה. אבל באמת, הגאולה אינה אירוע עתידי בלבד, אלא היא חלק ממשי מההווה שבו אנחנו חיים, וצריך רק לחשוף אותו.

הסיפור החל בעצם לפני למעלה משלושת אלפים שנה. את האירוע של יציאת מצרים אנחנו מזכירים מידי יום בכמה הזדמנויות, כי למעשה, היציאה ממצרים הייתה מושג חדש שנולה, מושג הגאולה, שפתח את הצינור לכל הגאולות שקרו ויקרו לאורך תולדות עם ישראל.

היציאה ממצרים היא עד כדי כך אירוע משמעותי ורגע מכונן, שלכן - לא רק שבכל יום מזכירים אותו, אלא אפילו לאחר בוא הגאולה השלימה, שתיצור עידן חדש ונעלה שלא בערך לגאולת מצרים, בכל זאת - גם אז יזכירו בכל יום את היציאה של אבותינו ממצרים.

לכאורה לא מובן - מה הקשר? כלומר, מה הופך את יציאת מצרים לרלוונטית אפילו בגאולה השלימה?

היצמד לתוכנית המקורית

בתוכנית המקורית, היציאה ממצרים הייתה צריכה להיגמר בגאולה שאין אחריה גלות, אך מסיבות צדדיות זה לא קרה, ומועד הסיום של יציאת מצרים נדחה בכמה אלפי שנים.

יוצא אם כן, שהזכרת הגאולה ממצרים כיום היא לא רק ציון אירוע שקרה לפני אלפי שנים, אלא זה ציון של אירוע ארוך שמתמשך עד היום, ובקרב מאוד הוא עתיד להגיע אל קו הסיום. כל הימים שבין הגאולה ממצרים ועד לגאולה השלימה, הם למעשה תהליך אחד ארוך שבו אנחנו נמצאים.

כעת, העבודה היא לחבר את שתי הקצוות, ולהביא אל חיינו כעת את אורח החיים הגאולתי של ימות המשיח והגאולה האמיתית והשלימה, על ידי כך שכל אחד, באופן פרטי, יצא מה"מצרים" הקטן שבתוכו, מהגבולות הדמיוניים שמפריעים לו להתעלות על עצמו, ופשוט, יתחיל לחיות בפועל כיאה למעמד ומצב של ימות המשיח.

עד כאן הכל טוב ויפה, ברמה התיאורטית. אך כדי לתרגם את זה למציאות יש דרך אחת: נשיא הדור, ראש בני ישראל, רק בכוחו להצליח לחבר גלות וגאולה וליצור מציאות שבה חיי היהודי כיום יהיו כמציאות אחת עם חיי הגאולה.

מסביב לשולחן

כאמור, התהליך הארוך הזה שמתמשך כבר אלפי שנים מגיע אל קיצו בדור שלנו. הרבי שליט"א מלך המשיח הודיע ובישר שכבר "כלו כל הקיצין" ובני ישראל כבר עשו תשובה וסיימו את כל העבודה. אפילו הכפתורים כבר מצוחצחים.

מה שצריך הוא שהקדוש ברוך הוא יפתח את העיניים של בני ישראל שיראו את המציאות האמיתית - הגאולה האמיתית והשלימה כבר נמצאת כאן ועכשיו, וכולנו מסובים כבר סביב השולחן הערוך לסעודת הגאולה הגדולה.

העבודה לחבר את חיינו לעידן הגאולה לא פוסחת על המימד הכללי של הדור, ולכן בזמן כה נעלה, ברור שאין שום צורך חס ושלום בהפסקה כלשהי בין דורנו לגאולה השלימה, אלא כל בני ישראל בדורנו, יחד עם כל הדורות הקודמים, עוברים מיד לגאולה השלימה.



בית המקדש השלישי יהיה הראשון שיכיל גם ברזל

2.

הצד הנכון של המטבע

לעצור את המצור

למעשה, הסיפור של עשרה בטבת הוא ההמחשה הכי ברורה לרעיון הזה: כאשר מלך בכל חנה עם כל רבבות חייליו סביב ירושלים, הוא לא פגע בפועל באף יהודי, לא בבית המקדש ואפילו לא בחומה, והוא עצמו נשאר מחוץ לירושלים.

באם בני ישראל היו מנצלים כראוי את אותה קריאה מלמעלה והיו חוזרים בתשובה שלימה ואמיתית, הרי שהאירוע הזה היה מסתיים ללא נפגעים, מלך בכל היה מסיר את המצור וממילא שאר האירועים שקרו בהמשך לא היו מתרחשים בכלל.

מכל זה נמצא שהמסר של האירוע שקרה בעשרה בטבת מדגיש במיוחד את הצד החיובי של היום, כי ביום הזה לא אירע בפועל שום נזק או חורבן לעם ישראל, כי אם רק סימן שבא לעורר את בני ישראל לשוב בתשובה.

בית מקדש מברזל

אך טבעי הוא שברגע שיתהפך היום הזה ליום ששון ושמחה, גם סמל החורבן יתהפך לטוב, ואין מה שמסמל את החורבן יותר מהברזל.

הברזל מייצג את המוות וקיצור ימיו של האדם, ולכן בבניית בתי המקדשות הקודמים לא השתמשו כלל בברזל, כי בית המקדש הוא מקום של חיים וכפרה, ולא ייתכן שהברזל יהיה אחד מהמרכיבים שלו.

אבל בקרב, כאשר עשרה בטבת יתהפך ומושג המוות יעלם מחיינו, לא רק שהברזל יפסיק לייצג את המוות, אלא הוא אף יהיה מרכיב מרכזי בבניין בית המקדש השלישי, בקרב ממש.

עם התוקף הזה אפשר לנצח כל דבר, ולהפוך אותו מצידו האחד אל צידו השני של המטבע.

אחד האירועים הכי משמעותיים שמציינים החודש הוא יום עשרה בטבת, שבו סמך מלך בכל את צבאו האדיר והטיל מצור כבד על ירושלים, אירוע שבשעתו לא זרע אמנם הרס וחורבן, אבל היווה את יריית הפתיחה לכדור השלג שהתגלגל והוביל לבסוף לחורבן בית המקדש.

כמו לכל דבר, גם לכל התאריכים שמציינים פרק משמעותי בתהליך החורבן (כמו י"ז בתמוז שבו נבקעה חומת ירושלים, ותשעה באב - יום חורבן שני בתי המקדש), ישנם שני צדדים למטבע, משמעות כפולה, ורק צריך לדעת על מה להניח את הדגש.

המשמעות הפשוטה של אותם ימים היא כמובן האירוע המצער שהתרחש, אבל המשמעות העמוקה והפנימית יותר שעומדת מאחורי אותם אירועים, היא אות קריאה מלמעלה.

ככל אותם אירועים ה' קורא בעצם לכני ישראל לשוב אליו ולהתקרב, לחזור בתשובה שלימה. זו המטרה האמיתית של אותם ימים, ולכן בקרב ממש, כאשר מתגלה התוכן האמיתי שלהם, הם הופכים לימי ששון ושמחה, לחג ולמועד.

מסיבה זו הם נקראים גם בשם "ימי רצון לה'", כי אלו ימים מסוגלים לשוב בתשובה שלימה ולהתחזק בדברים שדורשים תיקון.

וכיוון שבעשרה בטבת התחיל כל הסיפור, והוא המקור של כל המשך התהליך, מובן שביום הזה יש עת רצון עוצמתית יותר משאר הימים לחזור בתשובה, ולכן גם בגאולה יום זה מתהפך לחג גדול יותר מכולם.



שלשת התקופות בנשיאות הדורות: רבי שלום דובער, אדמו"ר הרשב"י, רבי יוסף יצחק, אדמו"ר הרי"צ והרבי שליט"א מלך המשיח

יש לאן להתקדם

4.

כלומר: למרות
שמציאותו של
הגילוי כבר הייתה
קיימת בתקופתם
של האבות, עדיין,
בכדי לגלות זאת
היו צריכים להמתין
עד למתן תורה,
שאז הגילוי הנעלה
הזה חדר גם בגדרי
העולם

הגילוי האמיתי

הכל עניין יחסי. לעומת הגילוי הגדול שהתרחש בזמן מתן תורה, נחשב הגילוי בימי אברהם אבינו למכוסה ונסתה. אבל לעומת הגילוי המושלם שיקרה בגאולה השלימה, גם הגילוי שקרה במתן תורה נחשב כמשהו נעלם וכמוס, כי הגילוי המושלם יקרה רק בגאולה האמיתית והשלימה, רק אז העצם יבוא לידי ביטוי אמיתי בעולם הזה הגשמי. כך, גילוי שמו של ה' חווה שלושה תקופות שבהם הוא הולך ונחשף יותר ויותר עד לגילוי המושלם:

תקופת האבות - הגילוי הקטן, תקופת מתן תורה - הגילוי לכל ישראל, ותקופת ימות המשיח והגאולה השלימה - גילוי ללא שום ממוצעים או צמצומים, אלא גילוי מלא לגמרי.

שלוש תקופות

כך גם חווה דורנו שלוש תקופות מקבילות, שהיו בתקופת נשיאותו והנהגתו של הרבי הרי"צ מליובאוויטש:

התקופה הראשונה הייתה עוד בחיי אביו - הרבי הרשב"י מליובאוויטש, בדומה לתקופת האבות, שהגילוי היה רק כהכנה לקראת התכלית.

התקופה השנייה, הייתה מרגע עלותו לכס הנשיאות והנהגת עם ישראל, שזה מקביל לתקופת מתן תורה, שאז פעל הרבי הרי"צ את הפצת התורה לכל העולם כולו.

והתקופה השלישית בחייו היא לאחר הסתלקותו, תקופת ימות המשיח, שאז המשיכה ההנהגה על ידי הרבי שליט"א מלך המשיח, ומאז גדלה הפצת המעיינות לכל העולם כולו ובכל קנה מידה, עד שהעולם היום מוכן יותר מתמיד לגאולה האמיתית והשלימה.

רגע לפני שיוורדים בתחנה הסופית חשוב לזכור בזכות מי אנחנו כאן. כל אישיות מצליחה לא תשכח להשחיל בין רשימת התודות את אבא ואמא היקרים שרק הודות להם ובזכותם הוא הצליח להגיע לאן שהגיע.

כך גם לגבי עם ישראל. חשוב לזכור ולדעת שכל מה שעבר על עם ישראל מערש לידתו קרה בזכות אותם זרעים ששתלו האבות, אברהם יצחק ויעקב, ובזכותם זכה עם ישראל לקבל את כל הגילויים הנעלים במתן תורה.

אם ננסה לחדד מהם הבשורה והחידוש הגדולים שקרה במתן תורה, נגלה שהגילוי שקרה אז, היה גילוי כה נעלה שאיפשר סוף סוף להסיר את המחיצה וההפרדה ששררה עד אז בין הקודש לחול ובין העליונים והתחתונים. החל מאז, ניתנה הרשות להחדיר קדושה בתוך חפצים גשמיים, כמו תפילין, ספרי תורה וכן הלאה, ולהפוך את העולם הזה למקום של קדושה.

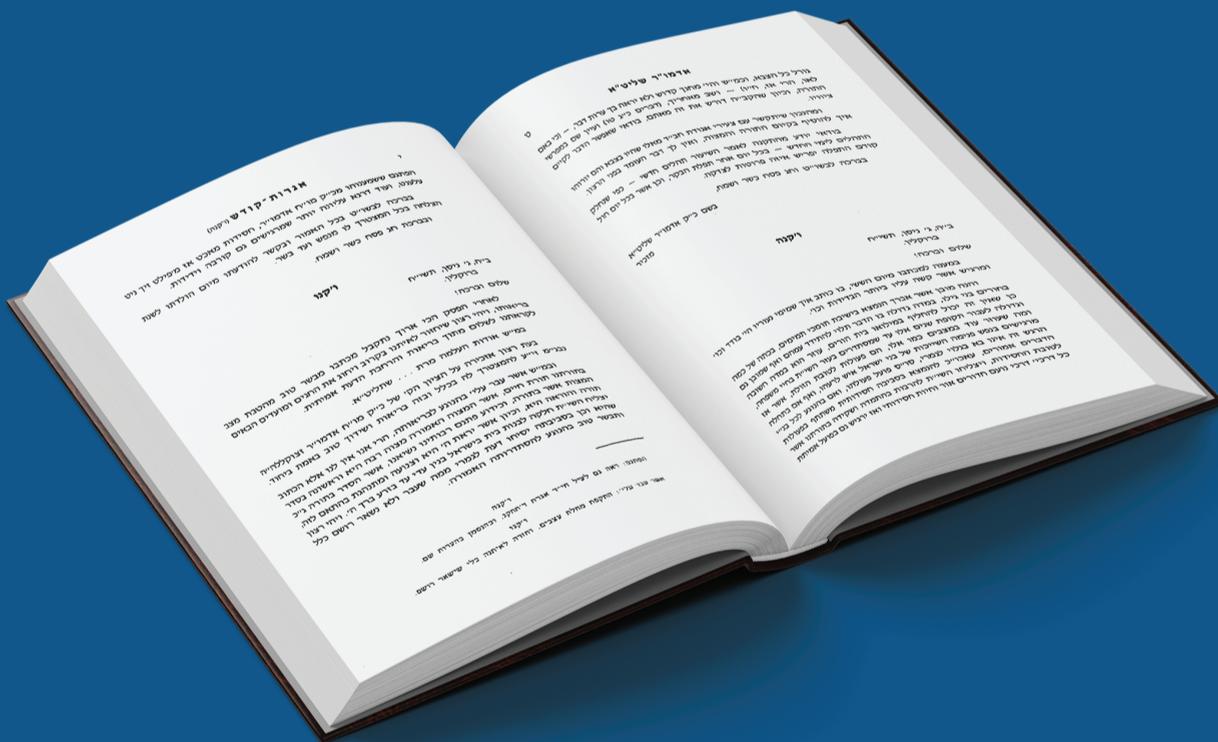
והחידוש הגדול הזה שהעולם כולו המתין לו בכיליון עיניים, קרה כבר במודל קטן יותר עוד בימי אברהם אבינו, אבי האומה: אברהם אבינו אמנם לא זכה לחזות בגילוי שצאצאיו זכו לו, אבל הוא יצר את התקדים לזה על ידי ברית המילה, שהייתה הפעולה הראשונה בהיסטוריה העולמית שבה צו אלוהי התממש וחדר אל מציאות גשמית.

אבל עם כל הכבוד לאותה פתיחה, אצל אברהם הגילוי בא לידי ביטוי רק במצווה ספציפית, אך ברמה הכללית הגילוי הזה נותר מכוסה ונעלם.

כלומר: למרות שמציאותו של הגילוי כבר הייתה קיימת בתקופתם של האבות, עדיין, בכדי לגלות זאת היו צריכים להמתין עד למתן תורה, שאז הגילוי הנעלה הזה חדר גם בגדרי העולם.

היום יותר מתמיד רואים ניסים גלויים

בפניה לרבי שליט"א מלך המשיח בבקשת
ברכה, עצה והדרכה באמצעות אגרות הקודש



חיגו למוקד הברכות: 03-9412-770
או באתר האינטרנט: www.igrot.com

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

נשים מגשם, גברים מרוח

מאז ומתמיד נראה היה שגברים נוטים לרוחניות ונשים מחוברות יותר לגשמיות. ואכן, למרבית הגברים פחות אכפת מהמראה החיצוני שלהם, לעומת נשים והחשיבות שהן נותנות לחומר • בקרוב מאוד, המבט השטחי שלנו עומד לקבל סוויצ' משמעותי • מעלת הנשים על הגברים, מעלת הגוף על הנשמה!

תן פחדך – בתפילת הימים הנוראים – התגלגל על הרצפה באמירת פתח... פתח... - מרוב פחד לא הי יכול לסיים המילה, ורק אחרי זמן-מה הצליח לומר: "פחדך".

כעת נבין מה-שכתוב "כל אשר תאמר אליך שרה שמע בקולה" - לפי פירוש הזוהר ש"שרה" רומזת על הגוף:

באמת, עיקר הכוונה האלוקית בבריאה היא בגוף, אלא, שעכשיו זה מוסתר ובעתיד תתגלה מעלת הגוף, עד שהנשמה תקבל את מוזנה מהגוף!

ומכיון שהאבות זכו ו"הטעימן הקב"ה בעולם הזה מעין העולם הבא", אצלם כבר הורגשה מעלת הגוף לגבי הנשמה, ולכן נאמר לאברהם "כל אשר תאמר אליך שרה שמע בקולה".



נסיים במכתב מכ"ד טבת - יום הילולת אדמו"ר הזקן (אגרות קודש, ב', שכג), בו מציין הרבי שליט"א מלך המשיח כי במגילה מוזכר חודש טבת בהקשר לאסתר (שנלקחה לאחשורוש בחודש זה). ואמרו רז"ל (מגלה יג, א) "טבת - ירח שהגוף נהנה מן הגוף" כי זה חודש קר שאנשים פשוט נהנים להתכרבל ולהתחמם יחד. אסתר מסמלת את העם - כנסת-ישראל, ובמדרש נאמר שאחשורוש מסמל את אלוקים.

וההסבר: ה"גוף", (גוף = עיקר ועצם הדבר) עצמותו ומהותו של הבורא, נהנה מה"גוף" - מהנקודה העצמית שבכל-אחד-ואחת שזו הדרגה החמישית הנעלית ביותר מדרגות הנשמה הקבליות המכונה 'היחידה' שבנפש; וכיצד הבורא 'בעצמו' נהנה מהחלק הכי 'עצמי' שלנו?

דווקא באמצעות עבודה בגוף ועם הגוף, וכמו שיתגלה בגאולה שהנשמה תקבל חיות מהגוף. וגילה הבעש"ט שצריך להתעסק עם החומר ו'להקים אותו מרביצתו! ועבודה זו עם הגוף צריכה להיות בכיף - "נהנה"!

לכן העמיק אדמו"ר-הזקן, מייסד חסידות חב"ד, בתורת החסידות על מנת להכניס חיות בשכל, שגם החלק הכאילו "מת" בגוף, השכל - חכמה בינה ודעת, שהינו מוח קר, יתהפך, יחיה ויתרגש מהשגה אלוקית! וזאת מצליחה לעשות תורת החסידות.

לסיכום, אומר הרבי שליט"א מלך המשיח (בשיחת שבת פרשת וישב, ה'תשכ"ו): חודש טבת - אינו מובחר, שהרי חל בו עשרה בטבת, יום תחילת המצור על ירושלים - ארוע שהינו הפתיח לחורבן ומוראותיו. צום שלדעה מסוימת חמור יותר משאר תעניות החורבן, כיום כיפור!

אך כל זה רלוונטי רק בגלות, אבל עכשיו, כשמגיעה הגאולה, גם עשרה בטבת כשאר הצומות נהפך "לששון ולשמחה ולמועדים טובים", (כפורים שנאמר בו "ונהפוך הוא"), ועד שהיום הזה פועל על כל החודש (כפורים, שלמרות שחל ביום ספציפי, פועל על החודש כולו) - "והחודש אשר נהפך" ומתגלה המעלה המיוחדת שבטבת שהוא "ירח שהגוף נהנה מן הגוף", זאת אומרת, ש"היש הנברא" - האדם, נהנה מ"היש האמיתי" - מאלוקים, ו"היש האמיתי" - אלוקים, נהנה מ"היש הנברא" - מהאדם.

נשים יקרות, הלוואי שנוכה לחוש זאת עוד בטבת השנה! ■



בזוהר כתוב ששרה רומזת לגוף ואברהם לנשמה.

פירוש צריך להיות עיקבי ותואם לאורך כל התורה. ולכאורה, שואל הרבי שליט"א מלך המשיח (בשיחת ש"פ חיי-שרה ה'תשי"א), איך נפרש לפי זה מה שנאמר לאברהם "כל אשר תאמר אליך שרה שמע בקולה"? - האם על הנשמה הרוחנית לשמוע בקול הגוף המגושם?!

נקדים ונבאר את הפסוק "כי תראה חמור שונאך" (שמות כג, ה). הפירוש הפשוט מדבר על אדם שנתקל בשונאו התקוע עם חמור הרובץ מכובד המשא ועלול לחשוב - 'מגיע לו, לא אעזור לו!', אולם התורה מצווה אותו לעזור לשונאו ולהרים יחד את החמור המפוצץ.

אך הבעש"ט בפירושו מדבר על העבודה עם הגוף ושוף אור על השאלה ששאלנו:

"כי תראה חמור" - כשתעייני היטב בחומר שלך, בגוף, תראי - "שונאך" - שהוא שונא ת'נשמה המתגעגעת לאלוקות ורוחניות, שכן, בתחילת החיים ובתחילת העבודה, שונאים הגוף והנשמה זה את זה, "רובץ תחת משאו" - "משא" הכוונה לעול התורה והמצוות, ומשא זה הוא "משאו" - המשא שלו, שלכן ניתנו המצוות דווקא לנשמות בגופים, כי הכוונה בבריאה היא זיכוך הגוף, ואף-על-פי-כן, עול זה נחשב אצלו ל"משא", ואינו חפץ בכך, ובמילא "רובץ תחת משאו", "יחדלת מעזוב לו" - יכולה הינך לחשוב שמכיון שהגוף "רובץ תחת משאו", אז תתעסקי בעבודה השייכת לנשמה, ואילו את הגוף 'תשכרי' עליידי צומות וסגפנות - על זה נאמר: "עזוב תעזוב עמו" - כי צריכים לברר ולזכך את הגוף דווקא!

והפואנטה:

בנוסף לזה שהמצוות ניתנו דווקא לנשמות בגופים, גם המצוות עצמן "התלכשו" בדברים גשמיים דוקא.

זה מודגש בחשיבות המעשה לעומת הכוונה - שהעיקר זה המעשה הגשמי של המצוה, שלכן, אפילו אם אדם כיוון את כל כוונות התפילין, אך לא הניח בפועל, לא קיים את המצוה! ומצד שני, אם הניח טכנית תפילין מבלי להתכוון - אפילו שחסרה הכוונה, תכל'ס, המצוה קיימת.

לקראת ברית המילה של נכד "הצמח-צדק", התלבטו בין שני מוהלים: האחד הי' מבוגר, ידען בקבלה, והשני הי' צעיר, מומחה בתחום המילה, אבל פשוט בהרבה. ה"צמח-צדק" הורה לקחת את הצעיר, באמרו, שהעיקר זה החיתוך הפעולה בגשמיות.

את מרכזיות הגוף מוצאות אנו לא רק במצוות מעשיות, אלא גם במצוות שהן 'חובת הלבבות', כאהבת ויראת ה', או חובת המוח - שעליהן להיות מורגשות פיזית בבשר הגשמי של הלב והמוח.

ויותר מזה: כמו שבגשמיות "שמועה טובה תדשן עצם", כמסופר בגמרא ששמיעת בשורה טובה גרמה לשינוי פיזי עד שנוצר קושי בהורדת נעל מפני התרחבות העצם! כך צריך להיות גם באהבת ה', שהתחושה של "קרבת אלוקים לי טוב", תהיה ניכרת גם גופנית וכך גם ביראת ה'.

דוגמא לכך ראינו אצל מייסד חסידות חב"ד, שכשהגיע לאמירת "ובכן

העיקר זה להניח בפועל
צילום: MENACHEM WEINREB

להכניס חיות בשכל, שגם
החלק הכאילו "מת"
בגוף, השכל - חכמה
בינה ודעת, שהינו מוח
קר, יתהפך, יחיה ויתרגש
מהשגה אלוקית! וזאת
מצליחה לעשות תורת
החסידות

סיפורו של ג'מוס

זהו שיר הלל ועידוד. הלל - למי שמעז באומץ ובעקשנות להתמודד עם האתגר האמיתי של חייו, ועוהל כשלונות פעם אחר פעם, ובכל זאת אינו מוותר ואינו מתייאש, ועידוד - לקראת הבשורה הטובה של מהפכת הגאולה של הרבי שליט"א מלך המשיח: כן. עכשיו זה הולך להסתיים, ובגדול!

כאילו הוא מנפנף אותו לכל הרוחות.. אבל אלכס עדיין לא מוותר, ושולף לו את סלק הסוכר. אבל אז הוא מגלה לתדהמתו, שהסלק פשוט מתאדה בפיו של אוגי תוך כמה שניות ספורות.. כאן, בשלב הזה, הוא עובר לאביוזר השני, זה היותר מאיים, וכשהוא מתקרב אליו לאט לאט, תוך כדי שהוא רומז לו בידו עם הנבוט הגדול והשחור, הוא עדיין לא מבחין איך אוגי מכין עברו משלוח דשן ועסיסי, ואז מניף אותו בזנבו אל-על בתנוחה סיבוכית - היישר אל פרצופו המופתע והמבווייש..

העקשנות משתלמת!

כאן כבר נופל לאלכס האסימון. לא. לא חס ושלום לרדת מהרעיון, אלא פשוט ליעל את אמצעי המשימה ואת כליה. וכך, במשך כל הלילה, הוא שוזר חבל עבה וחזק במיוחד. בבוקר, עוד לפני הזריחה, הוא מהדק אותו היטב היטב אל מותניו - וממהר בזריזות אל מתחם האגם. כך, בדממה, צעד אחר צעד, הוא מתקרב אל אוגי המנמנם לו בעצלתיים, מניף את לולאת הלסו וכורכה במהירות סביב שתי קרניו, תוך כדי שהוא מחשק חזק את הלולאה, אוגי קולט אותו מהה, ועוד לפני שאלכס מצליח לומר אס או אס (sos) הוא מוצא את עצמו עמוק בתוך המדמנה, ואם סאשה לא היה יוצא במקרה לנשום את סיגריית הבוקר שלו, הסיפור הזה יכול היה להיגמר בהחלט אחרת.. אלכס, ששכב כשלושה שבועות ללא הכרה, גילה את עצמו לפתע בבוקר אחד בחדר הרפואה המאוחר של סוליש החובש.. בשלב הזה גמלה בליבו ההחלטה - הדרך היחידה לפתור את הבעיה זה פשוט.. לשתף במאמציו את סאשה. בהתחלה, זה היה ביחד - אבל רק עם סאשה, אבל כשהמאמצים לא נשאו פרי הוא החליט לשתף את כל הקבוצה, שביחד איגפו את אוגי בחוטי ברזל מכל הכיוונים.

סוף סוף זה אכן הצליח.

את היום שאלכס הכניס את אוגי הג'מוס לתוך המחנה - אי אפשר לשכוח. אוגי השתולל הפעם, כמו שבחיים זה לא קרה לו. בדיוק כמו חיית פרא חופשייה שמנסים לביית, לאלף ולחנך ממש ממש בניגוד לרצונה. אבל הפעם - אלכס היה פיקח יותר, וגם מוכן ומיומן יותר. ועוד לפני הלכידה וההובלה לשטח הקיבוץ -

אלכס התייגע כל הלילה ביצירת רפת מושלמת, מגודרת מסביב ומחושלת במוטות פלדה ובהלחמות עקשניות מושקעות ביסודיות, כך שבשום מצב אוגי לא יוכל יותר לפרוץ את המכלאה הסגורה והמבוצרת. וכך אלכס, אובססיבי ללא תקנה, היה מעיר אותו כל בוקר לעבודה בעקשנות ראויה להערכה.

ומג'מוסי יותר מכולם!

גם את הפעם הראשונה, כשהוא הצליח להניח על אוגי את רתמת המחרשה, אלכס לא ישכח. בעיקר בגלל הגבס שסוליש סידר לו על רגל שמאל השבורה. כן, שבורה. כי אוגי התנגד למהלך והעיקף לאוויר את הרתמה והמחרשה, שדאגו, תוך כדי נחיתה, לרסק לאלכס את הפיקה של הכרך.

המשך נעמוד 17 <<<

ימת החולה, רחוק בצפון, בין ים כנרת להר החרמון. סאשה ואלכס מגרעין ההתיישבות החדש מנגבים כעת בחתיכת בד משומשת את מצחם המיוזע. "זה לא יעזור", הפטיר סאשה, "בשביל זה צריך להביא לכאן את כל הקומונה".

הסיפור שיוכח לפניכם, קוראינו היקרים, עד כמה שיישמע הזוי, התחיל להתרחש במוחו של אדם הזוי לא פחות.

מדובר באלכס, יליד קישינב, אחד מבני העלייה השנייה. טיפוס חולמני, מהפכן, אך בעיקר עקשן. במושגים שלנו, הוא היה מוגדר לא רק כאדם החושב "מחוץ לקופסא", אלא כאדם שכבר מזמן גורש על קרבו וכרעיו מן הקופסא, וכעת מנסה לפלס את דרכו בעולם הפראי שמחוץ לה.. ובכן, אלכס החליט כעת על פרויקט יומרני שאמנם נראה גדול עליו בכמה וכמה מספרים, אבל כשאלכס מקבל החלטה, אפילו תקיפה אווירית מסיבית של נחיל יתושי מלריה או מגיפה מדבקת של קדחת הטיפוס לא תגרום לו לשנות את דעתו.

כבר כשעלו לקרקע וניסו לחרוש את רגבי אדמת הקיבוץ על-מנת להוציא ממנה לחם, בסיועם האדיב של בהמות המשא הכחושות, רעות המראה ודקות הבשר המצויות בידם (בעיקר סוסים וחמורים), הוא קלט שאין בהם די כח ויכולת לשאת על גבם את עול המחרשה. אז כן. הם ייאלצו לקחת הלוואות כדי לקנות בהמות משא בריאות וחסונות לצורך זה.

חי בסרט?

אבל אלכס, כמו אלכס, לא עוצר באדום, ומבחינתו - גם השמיים אינם הגבול. וכששוטט בשבת אחר-הצהריים בסביבות הימה הזו שכאוחו הזמן הייתה מקובלת כסוג של מפגע תברואתי, הוא קלט אותם מיד. אלו "להקת פתרונות הקסם", כפי שהוא החליט לספר לעצמו, או כפי שהשיג מוחו הקודח בע"מ.. "בדיוק הם, היצורים האלו שהתגלגלתי לפתחם - הם יפתרו את הבעיה".

יש להם גם שם ליצורים הללו: "עדר ג'מוסים", או בלשון יחיד - "תאו". בעלי-חיים גדולים וכבדים, מאסיביים, חזקים ביותר, שרובצים להם במרקם הסמיך, אך לא העדין, כשרגליהם נטועות עמוק עמוק בתוך הסחי והרפש החמים של המדמנה.

את הפעם הראשונה, אלכס כנראה לא ישכח לעולם. הוא היה בטוח שזה לא רק ילך, אלא פשוט ייצא בריקודים לקראתו. הוא אמנם גם ידע שלפעמים המציאות עולה על כל דמיון, אבל מה שהוא לא לקח בחשבון זה, שבמציאות של יצור במשקל כמה טונות, העלייה הזו על כל דמיון פשוט לוקחת לו קצת זמן..

בפעם השנייה הוא כבר הגיע מצויד במקל ובגזה או יותר נכון - בנבוט של אחד החברים, לצורך סילוק אורחים בלתי רצויים, ובקלח סלק לבן לסוכר - מאכל לפרות-מחלבה, ובעניינינו - לג'מוסים משועממים. אלכס קלט מיד במבט ראשון בזווית עינו, את אוגי הג'מוס שפקח לעברו בתמיהה עין אחת בלבד. כשאלכס סימן לו בידו שיצא - אוגי נופף לעברו באוזנו השמאלית, כמניף איזה טרדן זעיר מצוי - ואלכס הרגיש

האם התאו יתאים?
TİM WILSON צילום:

לחבר'ה מהקומונה זה
כבר לגמרי יצא מהאף,

והם קראו לאלכס

לישיבת צוות, בה הודיעו

לו שזה הצ'אנס האחרון

שלו לכל ההרפתקאות

המזעזעות הללו. לא

מספיק שהוא עצמו לא

עובד עם החברים, הוא

עוד מספק להם כל מיני

עבודות מיותרות?

חג הספרים היהודי

גם בעידן הדיגיטלי, חשוב לא לוותר על חוויית הקריאה. טור מיוחד לרגל יום הנצחון במשפט הספרים, ששינה את פני ההיסטוריה והפך לחג חסידי בו חכמים ספרים חדשים מידי שנה



שמתם לב שהאנשים היום פחות קוראים ספרים? הרבה הרבה פחות.

בשביל קריאת ספרים דרושים (בעיקר) שני דברים: זמן וסבלנות. ולנו, דור האייפון, אין לא מזה ולא מזה, כך נדמה. הפריצה הדיגיטלית חסרת התקדים לקחה מאיתנו את שני הדברים היקרים הללו.

אנחנו חסרי סבלנות. אנחנו רוצים הכל עכשיו, כאן ומיד, בהינף מקלדת או בהסטת גלילה, בוצאפ, טלגרם או ברשת החברתית הקרובה לליבנו. אין לנו סבלנות לכדוק עובדות ואנחנו מתבססים על מידע שמסתובב. הרבה מאוד פעמים הוא מידע כוזב, אבל מה לעשות, לנו אין סבלנות לכדוק.

גם את הזמן לקחו המכשירים הדיגיטליים. הזמן המתעתע הזה שבו אנחנו רק גוללים וגוללים, כותבים ומגיבים או סתם בוהים בטקסטים ובסרטונים ולא מבינים איך כבר עבר שעה, שעתיים, יום שלם... כולנו שם ואין מה לעשות. פשוט לפתח מודעות לעניין. ולהשתדל לצמצם טווחים.

אבל ספרים בדור הזה הם סוג של מותרות, כשכל המידע נמצא נגיש, זמין, מיידי ומהיר במכשיר הסלולרי או הטאבלט שמונח לצידנו, וחבל.

אנו נקראים "עם הספר", ולא בכדי: למהות של ספר יש משמעות. מילה כתובה על דף נייר דווקא - היא נצחית.

בשונה מרצף הפיקסלים הדיגיטליים, ספר ניתן למשש, להריח, לאחסן ולפתוח שוב ושוב.

לא סתם, היהדות החזיקה מהמדיום הזה שנקרא ספר כדבר קדוש, והפכה אותו למהות ושורש הדת כולה. "אנא נפשי כתבית יבית" [=אני את נפשי כתבתי ונתתי], אמר הקב"ה ונתן לנו את התורה. ספר לא פוסט ולא תמונה. ספר ממשי. והספר הזה עובר מדור לדור, מאב לבן, מאם לביתה ומסב לנכדיו. אנחנו עם הספר ותמיד היינו. בשמחת תורה אנחנו רוקדים עם הספר, ובשבועות אנחנו חוגגים את קבלתו.

לא ייפלא אם כן שאנחנו עם שכותב וכותב... אבל קורא? פחות.

וכאן, נכנס לתמונה חג הספר היהודי. לא, אין כוונתי לשבוע הספר בחסות סטימצקי או צומת ספרים או כל חברה מסחרית אחרת. כוונתי לה' טבת. דידן נצח.

היום שבו נערך וניתן פסק הדין בעניין "משפט הספרים" המפורסם, שהפך גם לאבן יסוד בכינונה של המשך שושלת חב"ד-ליובאוויטש ועיגון סופי של מעמד הרבי שליט"א מלך המשיח כנשיא הדור, הוא ואין בלתו, למרות ניסיונם של אי-אילו להסיט את הספינה לכיוון בלתי-רצוי.

בה' טבת, הכריע בית המשפט הפדרלי בארה"ב בסוגיה כבדת משקל - למי שייכים הספרים?

אותם ספרים יקרים ונדירים, מלאי חכמה אלוקית ורוזי תורה עמוקים שהאדמו"ר הקודם של חב"ד, הרבי הריי"צ, התעקש ואף חירף את נפשו

על-מנת לחלצם מאדמת אירופה הבווערת, ואפילו כשביקשו למלטו רגע לפני שיהיה מאוחר מידי, נותר עיקש על עמדתו - הוא עוזב רק עם הספרים!

וכך אכן היה.

במבצע חשאי העולה על כל דמיון, הגיע הרבי הריי"צ לאדמת אמריקה עם קומץ חסידים שהצליח להבריח, משפחתו, וכמובן - הספרייה המפוארת המכילה את כל רזין דרוזין דאורייתא - ספרי הקודש של חסידות חב"ד.

אך דווקא כאן, ציפה אתגר חדש.

ברבות השנים, מי מצאצאיו של הרבי הריי"צ חשב כי ניתן להפוך את הספרים הישנים בכסף, בשל יוקרם ונדירותם. ואכן, בגלל ייחוסו, ניתן היה לחשוב כי יש לו את הסמכות והגושפנקא לפשוט את דינו ולסחור בספרים או בחלקם.

אבל אז קם וזעק הרבי מליובאוויטש שליט"א מלך המשיח, חתנו של הרבי הריי"צ והאדמו"ר השביעי בחב"ד: "היו לא תהיה".

הספרים הללו אינם שייכים לאדם פרטי. לספרים האלה ערך סגולי עצום ורב, ואין רשות לשום אדם להשתמש בהם. בטח לא לקחת ולמכור.

העניין התגלגל עד לערכאות המשפט הגבוהות של אמריקה, ובניגוד לכל הגיון, אך במהלך אלוקי מובהק, לאחר עדותה המכריעה של הרבנית חיה מושקא (אשת הרבי שליט"א מלך המשיח, ביתו של הרבי הריי"צ) שפסקה: "הרבי והספרים שייכים לחסידים!" הכריע בית המשפט כי יש להשיב את הספרים על כנם. וממילא כפועל יוצא, כסאו של ממשיד דרכו של האדמו"ר הקודם, והנשיא השביעי של הדור, יציב ועומד ואין מי שיערער וינסה להזיז אותו.

הרבי שליט"א מלך המשיח הסביר אז, כי בשמיים התעורר קטרוג כביכול על עצם הנהגתו, ותוצאת המשפט הינה קביעה משמיים כי יש רבי, יש חסידים, ולהם שייכים הספרים. מאז, מידי שנה, חוגגים ברחבי העולם ביום ה' טבת את חג הספרים היהודי, את הכוח והגושפנקא המעשית למהפכה הרוחנית של הרבי שליט"א מלך המשיח, המקור ממנו אנו שואבים ודולים תורת חיים שאותה הוא משקה אותנו, כל אחד כפי יכולתו.

זהו חג הספרים היהודי, ובו נפוץ המנהג לרכוש עוד ועוד ספרי קודש - חסידות, הלכה והשקפה, קבצים ורחניים שיש להם ממשות גשמית, שבעצם קיומם משרים לנו בבית אנרגיה של טוב ואור, במקום אותם פיקסלים חולפים כחלום יעוף.

הרבי שליט"א מלך המשיח מעורר כי יש להוסיף ולהדר גם ברכישת ספרים - כמוכן ברוח ישראל סבא - לילדים הקטנים, ובסגנון נגיש, נעים וקל לעין שישוּבב את רוחם וימשוך אותם לפתוח את הספר ולקרוא.

אחרי הכל, לא היינו רוצים ליצור פה דור של מכורים למסכים, נכון? ■

אחן ספרים חסידי

הרבי שליט"א מלך המשיח מעורר כי יש להוסיף ולהדר גם ברכישת ספרים - כמוכן ברוח ישראל סבא - לילדים הקטנים, ובסגנון נגיש, נעים וקל לעין שישוּבב את רוחם וימשוך אותם לפתוח את הספר ולקרוא

הכל כלול

מכניקת הקוונטים היא הילד המופרע של הפיזיקה. היא מתארת התנהגויות בלתי מתקבלות על הדעת. אך למרבה הפלא, המוזריות הקוונטית אכן מתרחשות במציאות, ועם מציאות, כידוע, לא ניתן להתווכח



לאישה עגונה למצוא את בעלה. וכמוכן - אליהו הנביא שמשמש כשגריר נודד בין מקומות, תקופות ועולמות.

רשימה חלקית.

איך זה יכול להיות? ובכן, במקורותינו הקדושים קוראים לזה "התכללות", וזה דווקא די מתבקש/פשוט. שכן הבריאה כולה "כלולה" (מוכלת) בבוראה. גם לפני וגם אחרי שנבראו הנבראים, עדיין "הכל זה אלוקות ואלוקות זה הכל". גם מימדי המרחב והזמן הם נבראים לכל דבר, וכלולים בו יתברך ככל שאר הנבראים. וממילא - כל חלקי הבריאה שהיו, שהיווים ושיהיו, הינם בעצם מאוחדים/כלולים/שזורים בעצמיות האלוהית האחת והיחידה החובקת כל. בהיותם "חלק" ממנו, ברור שהשם "יודע" ומרגיש את כולם "בידיעת עצמו". וכך שותפים במידע הכולל העל-זמני, גם אותם נבראים שמצליחים לחוות את השייכות/האחדות/ההתכללות/ה"שזורה" שלהם עימו יתברך. למשל - נביאים. ומכאן המידע ה"מוקדם" שלהם אודות מה שבדרגת-מודעות נמוכה יותר, נתפס כעתידי. תופעות כקריאת מחשבות וידע כללי שמקורו אינו מוסבר.

הנבראים שאינם חשים את התכללותם באלוקות, טועים בפירוש המציאות. ובתוך האחדות המהותית והמופלאה של הקיום, הם חווים דווקא תחושה של ניפרדות, ניבדלות ובדידות קיומית. אך אין בכך כדי לשנות את המציאות כפי שהיא באמת: שכולם נמצאים רק במציאותו יתברך. וממילא הכל שזור.

לכן נקרא האדם - "עולם קטן". כל חלקי העולם "הגדול" - כלולים / שזורים ומשתקפים בו, ומושפעים - ועוד איך - ממצבו ומעשיו. אכן, אחריות מבהילה.

וישנו אדם אחד שאצלו זה זורח. אישיותו מייצגת התכללות אלוהית שלימה באופן גלוי לעין, וזה מלך המשיח.

בנשמתו של הרבי שליט"א מלך המשיח מתכללות/שזורות הנשמות כולן. הוא חש כל אדם שחי אי פעם כחלק ממנו עצמו. בדור הזה, מצליחה ההתכללות המוחלטת שלו לגלות סוף סוף, את השלימות האלוהית הנצחית בבריאה כולה. היום כבר ניתן לראות בכירור את תוצאות המלחמות שנלחם "שלמות מין האדם" הזה למען תיקון העולם בכל תחום, ובקרוב מאוד תתגלה לעין-כל היריעה כולה.

חשוב לדעת ולהעביר הלאה, שבהתקשרות מודעת אליו, יכול כל אדם להתחבר למקור כח אדי. לפתוח בפני נשמתו את הדרך אל העל-אני האלוהי, ולהאיץ את תהליך הגאולה הפרטי שלו, שהוא אכן חלק מ- ושזור ב- גאולה של כולם ושל הכל.

כך ניתן להבין את פסיקתו הפנטסטית של הרמב"ם, שקובע בוודאות כי מעשה טוב של אדם אחד, יכול להכריע את גורלו של העולם כולו לכף זכות, ולגרום לעצמו ולכל היקום תשועה והצלה. ■

אחת הדוגמאות ואולי המביכה שבהן היא תופעת השזירה-הקוונטית. תחזיקו חזק, זה נשמע מטאפיזי: התופעה מתארת מצב, בו קיים קשר מסתורי בין שני חלקיקים מרוחקים זה מזה. הקשר נקרא "שזירה", ומתבטא בכך שכל שינוי במצבו של אחד מהם, משתקף מיידית ובתאום - במצבו הפיזי של החלקיק השני.

ולמה מביכה? משום שהתופעה עומדת בסתירה רבתי לאחד ה"קבועים" המקודשים ביותר של הפיזיקה הקלאסית, שמבטיח כי שום דבר, אבל שום דבר (כולל אינפורמציה) איננו יכול לנוע במהירות גדולה יותר ממהירות-האור. וממילא, גילוי קיומה של השפעה-מיידית מחלקיק הנמצא בקצהו האחד של הקוסמוס, אל חברו שיכול להיות גם בקצה היקום האחר, היא תגלית מטרידה בעליל.

שום דבר מוכר לא יכול להסביר צפצוף כזה על המודל-הסטנדרטי של חוקי הפיזיקה המוכרים.

מה שבטוח, שבין אם הגיוני או לא, זה אכן מה שקורה בשטח. ועד כדי כך שבליט ברירה העניקו ל"זה" אפילו שם: "התנהגות אי-מקומית". ואם לא די בכך, היום טוענים כי שזירה קוונטית ניתנת להוכחה לא רק במרחב (בין עצמים מרוחקים זה מזה), אלא אף בזמן, כלומר - גם בין עצמים שאינם מתקיימים באותו הזמן. אוהו.

השלכותיה המסעירות של העובדה האמפירית הזו חוצות כל גבול אפשרי. שכן אם מעבר מידע אודות מצבו של החלקיק הראשון אל השני הוא מידי, ואיננו תלוי בהגבלות "הנורמליות" שמחייב פער של מרחק, זמן, או התנגדות תווך המשתרע ביניהם, הרי שגם "שיגור" טלפורטציה מיידית של החלקיק עצמו, כמו גם גופים גדולים - ולכל מרחק/זמן - יהיה אפשרי יום אחד. האם יהיה ניתן "לשזור" בני אדם שלמים, למשל? בינתיים הפתרונים לתיאורטיקנים וסופרי מדע בדיוני. ו-כן, גם למי שלומד קצת חסידות. אבל לידיעתכם, את שיא העולם בגודל הגופים שהצליחו לשזור במעבדה, שברו לא מזמן מדענים ישראלים. והמחקרים דוהרים קדימה.



ועתה ברשותכם במעבר חד מצעדיהם המהוססים של מדענינו האמיצים בממלכת הקוונטים הלא נודעת, היישר אל המודעות העילאית הכוללת את כל האינפורמציה באשר היא, ומוצעת בנדיבות לכל דיכפין בכל מקום ובכל זמן -

בתורת חסידות חב"ד.

תופעות של שיתוף מידע מידי כמו גם טלפורטציה מתוארות במקורותינו למכביה העברת אינפורמציה אודות מאורע עתידי מתרחשת בין שאול המלך שנמצא בעין-דור לבין שמואל הנביא ש"מגיע" מעולם האמת. אחיה השילוני שהיה מיוצאי מצרים, והופיע באופן סדיר ללמוד עם הבעש"ט הק'. הבעש"ט הק' שנמצא בעת ובעונה אחת בשני מקומות בעולם הזה. הרבי מהר"ש, הרביעי מאדמורי חב"ד שנצפה גם הוא בשני מקומות בעת ובעונה אחת: בביתו שבליובאוויטש, ובוילנה תוך סיוע

הרבי שליט"א מלך המשיח

חשוב לדעת ולהעביר
הלאה, שבהתקשרות
מודעת אליו, יכול כל

אדם להתחבר למקור כח
אדי. לפתוח בפני נשמתו
את הדרך אל העל-אני
האלוקי, ולהאיץ את
תהליך הגאולה הפרטי
שלו, שהוא אכן חלק מ-
ושזור ב- גאולה של כולם
ושל הכל



מצאתי

מלנקהוס

שדהוא

אזינספורד

מילד צעיר, בנו של מולי שפירא, אז מנהל מחלקת התרבות של גל"צ, ועד למשחק על בימות התיאטרון חש דן שפירא כל השנים כי יש עוד משהו, משהו שלא מגיע רק מעולם התרבות אותו הכיר. היום הוא מוצא את זה בלימוד מאמרי חסידות, בספר התניא ובתפילה, שעוזרים לו לשלב בין המשחק, השירה והאמנות שהוא עושה לבין החיים עצמם

נפתלי ביכלר || צילומים: אברהם קטנוב



שנים רבות זה הספיק לי אבל בסופו של דבר הרגשתי שגם העולם של האומנות והמשחק חסר בו משהו הרגשתי שגם לזה יש גבול, זה בכל זאת בהגבלה. אמנם זה דמיון, אמנם זה ליצור, אבל בסוף זה רק הצגה או ציור או שיר, זה עדיין מוגבל לשכל



האמת, שגם היום, כשאני מתפלל נניח יחיד באחד הכתמים, אז אמנם כולם מקבלים את זה, אבל היחידה שממש מתרגשת מזה בגלוי זו סבתא שלי, סבתא רחל.

אבל מעניין שכשאני מניח תפילין אצל ההורים, הרבה פעמים אבא מבקש שאניח גם לו, והוא אומר "שמע ישראל". יש לו גם המון ידע בסיפורי התורה.

כיום אתה שחקן מוערך. זה תמיד היה החלום? זה מזה שהלמת לעשות?

"לא חשבתי על זה מהתחלה.

למדתי בבית ספר רגיל, ולאחר מכן המשכתי ללימודים בגימנסיה הרצליה, במגמת כימיה וצרפתית. ההורים שלי חששו שאהיה שחקן, דווקא בגלל שהכירו את העולם הזה מקרוב, ולכן רצו שאלך ללמוד במסלול רגיל. גם אם הייתה לי משיכה לאומנות, אז מהבית לא דחפו לכיוון הזה, אלא יותר ללימודים קונבנציונאליים.

אבל תמיד בבית הספר, כאשר היו טקסים או אירועים של שירה או משחק – הייתי בא לידי ביטוי. כבר אז הייתה לי איזו משיכה לעולם הבמה, המוזיקה והאומנות.

את עולם המשחק גיליתי בצבא. שירתתי בלהקת חיל האוויר, שם חוויתי את המפגש מול הקהל וזה השפיע עלי רבות. משם כבר ידעתי שזה מה שאני רוצה לעשות. הלכתי ללמוד באוניברסיטת תל אביב – שם למדתי תואר ראשון בתיאטרון, ומפה הדרך כבר הייתה קצרה לשחק בתיאטרון, בקולנוע, ובתפקוד שונות.

את הראיון איתו אנחנו עושים ב"אשכילה" – בית כנסת ומרכז יהודי חסידי, המכיל מגוון רחב של ספרי חסידות, שיעורים והתוועדויות. על המקום נרחיב בהמשך, אבל נלך רגע אחורה.

מתי פוגש אותך כל הקשר האישי ליהדות? הרי לא גדלת ככה...

"עדן הראל תיארה לפני כמה שנים את בעלה עורד מנשה כחובש "כיפה מעופפת". תמיד יש לי כובע או איזה משהו בתיק, וכיפה בהישג יד בשביל התפילות גם. בשבתות אני לפעמים מוסיף ציצית. זה מאוד דינמי.

אני הולך בין הטיפות בהקשר הזה, גם כי אני רוצה להיות אמיתי וקשוב ללב שלי, לא לכפות עליו, וגם כי בעולם הלא-דתי שופטים אותך לפעמים לפי מראה חיצוני ולבוש, מבלי להבין או להכיר את מה שעומד מאחוריו וישר אתה נכנס לאיזו הגדרה.

באיזה שלב אצלך התחיל הקשר החזק עם היהדות?

"הקשר האישי שלי עם היהדות התחיל בגיל צעיר. אני זוכר את עצמי בגילאי ה-20, בשכונה שבה גדלתי בתל אביב, מתחבר עם החברים האמנים שלי ועם חברי הילדות, וגם לחבריה חסידי ברסלב. היינו נוסעים לקברי צדיקים ולמקומות הקדושים, למירון למשל.

המהפך העובר על העולם בכל התחומים, והשינוי לקראת הגאולה האמיתית והשלימה, לא פוסח גם על "עולם התרבות". דווקא תחום זה, שבמשך שנים היה נחשב לכזה המחצין התנהגות שאינה עולה בקנה אחד עם האמונה והדת, עובר בשנים האחרונות שינוי. יותר יצירות המבטאות את האמונה מוצאות את מקומן ומושמעות בהבלטה.

פנינו לשמוע את השחקן דן שפירא (41), שמעיד על עצמו כי גם אצלו מתחוללים שינויים חשובים, כיצד הוא רואה את מוכנות העולם לעידן הגאולה, גם בתוך עולם המשחק והתיאטרון. שפירא, נשוי ואב לשניים, משחק בהפקות טלוויזיה וכן על גבי בימת התיאטרון, בעיקר בתיאטרון הקאמרי, ובשנים האחרונות מוצא את עצמו לומד חסידות ומתפלל.

נתחיל ברשותך מההתחלה, איפה היהדות פוגשת אותך בתור ילד?

"גדלתי בבית תל אביבי בוהמייני, אבא שלי מולי שפירא היה מנהל מחלקת התרבות של גלי צה"ל במשך שנים רבות. הבית בו גדלתי היה בסגנון מאוד אומנותי, מלא ציורים על הקירות, ברדיו מתנגנים שירים ישראליים לצד יצירות קלאסיות ושאנסונים צרפתיים.

מגיל אפס אני רואה תיאטרון, אופרות וקונצרטים, בתור ילד למדתי לנגן על פסנתר והתעסקתי בתחום המוזיקה הקלאסית במשך שלוש עשרה שנים.

יהדות לא הייתה מאד מורגשת בשלב הזה. שמו האמיתי של אבא שלי שכולם קוראים לו מולי הוא שמואל ואני יודע שלכל יהודי יש ניצוץ וקשר להקב"ה, ולכן גם לו היו העניינים הנקודתיים עליהם הוא מקפיד. למשל יום כיפור היה חוויה מיוחדת, החל מהכפרות בערב החג, ההתלבשות בכגדי לבן לקראת היום הקדוש, וכלה בהליכה לבית הכנסת המרכזי ברחוב בן יהודה בתל אביב, שם תמיד חיכה לנו מקום קבוע בתפילות.

בבית הכנסת הזה גם אני וגם אבא שלי עלינו לתורה כבר המצווה, וסבא שלי נתן שפירא, אבא של אבא שלי, שעל שמו קרוי בני הבכור נתן דוד, היה מתפלל שם בעצמו.

את אותה אווירה חשת גם בחגים אחרים, כמו פסח או חנוכה?

"האמת שלא ממש.

ההרגשה האמיתית של חגים באה יותר מהכיוון של סבא וסבתא שלי, ההורים של אמא שלי, כרמלה, שהגיעו מתימן.

נדמה לי שהשילוב בין אבא ששורשי בליטא לאמא ששורשיה מתימן, יצר אצלי צורך לשילוב בין הכל שבא לידי ביטוי במשיכה שלי דווקא לחסידות ובפרט לחב"ד. כנראה הייתי צריך לקחת את הליטאיות ולקחת את הספרדיות ולגלות את האור שבכולם, כך יצא שהלכתי ישר לחסידות. זה מה שתפס אותי, מבחינת העולם היהודי.

מהצד של סבא יהודה ז"ל, שעל שמו קרוי בני השני בנימין יהודה – העניין הדתי היה יותר מובנה, כי סבא היה אדם דתי, אז איתו לפעמים הייתי רואה מה זו שבת. הוא היה חוזר מבית הכנסת עם אגודות ההדסים הריחניים לכבוד שבת. הייתה בבית של סבתא וסבא יותר אווירה של קדושה.

הללו פתחו בפני את העולם של חב"ד, וגם התחלנו ללמוד את ספר התניא יחד.

במקביל לזה, גיליתי אז בדרך שבה אני עובר בדרך מיפו לתיאטרון הקאמרי בתל אביב, מקום מדהים בשם 'ממעל ממש' ברחוב המלך ג'ורג'. בכל פעם שביקשתי למצוא איזו נקודה של אמת – הייתי נכנס לשם. מהר מאוד הכרתי את החברה, אלו שעומדים שם מאחורי הפעילות: הרב יובל ברנס, הרב טל זיו, הרב עידו צור, הרב בן גור והרב חנוך ויינה. הרב בן גור והרב חנוך פנו מאז למקומות חדשים בחב"ד אבל השלישייה עדיין מחזיקה את המקום. כשאומרים "הרב" זה נשמע תמיד אנשים מבוגרים כאלה, אבל בפועל, חלקם בני גילי או מבוגרים ממני בכמה שנים, וכולם גדלו כמוני. אז השפה מאוד דומה.

התחלתי ללמוד שם קצת מאמרי חסידות, לתפוס שיחות קצרות על אמונה, ולהניח תפילין – אפילו רק 'שמע ישראל'. זה עוד לפני שהיו לי תפילין משל עצמי. באופן כללי – עשיתי לעצמי מין תחנה קבועה שם במסלול היומי שלי.

אז התחלתי ככה רבע שעה ביום, ולאט לאט מה קרה?

לפני הרבה מאוד שנים, שיחקתי בלייל שבת בתיאטרון. אז ידעתי פחות ממה שאני יודע היום, וחשתי צורך לעשות קידוש עם השחקנים לפני ההצגה. כלומר, ניצנים של היהדות היו אצלי כבר בגילאי העשרים, אבל אפשר לומר שאז זה לא טופח. לא התבוננתי בזה לעומק, זה היה משהו צדדי כזה שעוד לא הבנתי ממש מהו.

הפריצה הגדולה וההתקרבות ליהדות באופן חזק יותר, קרתה בחמש השנים האחרונות. בשנה האחרונה אני מרגיש שאני מתחיל גם להבין את זה, שזה כבר יושב אצלי במקום שאני גם מבין את מה שאני עושה, אבל כמובן שזה מסע שלא נגמר לעולם.

מה גרם לשינוי הזה לפני חמש שנים?

"קודם כל, לאשתי תמר יש אחות חב"דניקית – יעל גולדמן. בעלה (גיס) ר' אורן גולדמן, גר בכפר סבא ומתפלל בבית חב"ד אצל הרב יואל ימיני, ככה שבתוך המשפחה היה לי מישור לדבר איתו על ההרגשה שלי – מה זה עבורי להיותי יהודי. כשזה בתוך המשפחה, יוצא שיושבים ומדברים יותר לעומק. שמתו לב שבכל אירוע משפחתי יוצא שאנחנו לא מפסיקים לדבר השיחות



לאפשר לזה לקרות...
"בהחלט.

אני חושב, שבסופו של דבר, מה שמשפיע עליך הכי הרבה זה האנשים שאתה פוגש. להם יש את הכוח לקרב אותך.

אתה צריך בני אדם. זה צריך לבוא כמוזן ממך, אבל אתה חייב לפגוש את האנשים בדרך, אלו שמדברים את השפה שלך ומבינים אותך, כדי לגרום לך לשאול שאלות ולרצות להבין עוד. אני חושב שבאמת התמזל מזלי - בעצם הכל זה מלמעלה - שהתברתי באנשים מדהימים, מרגשים וחכמים, שידעו לפתוח לי את הראש ואת הלב.

בנוסף, פיתחתי קשר עם הרב נחמanson, שתמיד זמין עבורי ומלווה אותי בדרך. זה התחיל מלשמוע הרצאות שלו. אגב, עד היום אני שומע אותו, וגם את הרב יובל אשרוב, הרב יצחק ערד והרב אריק נווה.

אני מאוד מאמין גם בלהקשיב להרצאות. לפעמים, אם אין לך זמן ממש ללמוד, בין-לביין אפשר לשמוע הרצאות וזה יכול לחבר.

ובכלל, הייתי לא מזמן בישיבה של חב"ד בצפת, והיה מרגש לראות את החברה הצעירים האלו עושים עבודת קודש, מתוך ידיעה שהם אלו שייצאו אחר כך לעולם ואולי יצליחו לגעת בלבבות של

"מהמפגשים עם גיסי והביקורים ב'ממעל ממש', התקדמתי צעד אחרי צעד. אבל קפיצה רצינית התרחשה ביפו לפני כמה שנים כשהכרתי את הרב איתי גבאי. היינו נפגשים אצלו בבית, לומדים ובעיקר מדברים, והתחיל להיות לי יותר חשוב להעמיק. פתאום היה משהו לדבר איתו שהוא גר ממש לידי. מאד מהר פיתחנו שפה משותפת, כי איתי הוא גם צייר, אז היינו מדברים על אמנות ועל אמונה, קוראים שירים, שומעים מוזיקה, מדברים.

זמן קצר אחר כך, נפתח כאן המקום המדהים הזה - 'אשכילה', ואז הכרתי גם את הרב שמעיה הכט, שיחד עם הרב גבאי הקימו את המקום הקסום הזה. הרב הכט הוא בעצם היחיד מאלו שפגשתי, שהגיע לתוך העולם הזה מבית חבד"י, וזה נותן לי משהו נוסף שלא הכרתי. השילוב בין השניים האלה פשוט סוחף.

אני גר פה, ממש מול 'אשכילה', וכל מה שנדרש ממני זה לחצות את הכביש מהבית ואני פה, המקום מתפתח ולאחרונה פתחו פה גם מקווה, ויש פה גם גלריה יהודית לאומנות. כשהכל קרה לי ממש מתחת לבית, זה הפך להיות הבית שלי, הקהילה פה הפכה להיות ממש משפחה.

ציינת פה הרבה אנשים שעזרו לך להתקרב, אבל היה צריך גם את הרצון שלך בשביל

אנשים אחרים, כמו האנשים האלו שנגעו בלב שלי. אבל עדיין אני מנסה להבין - איך הגעת לכל זה? הרי היית בוודאי עסוק בעולם המשחק והתיאטרון?

"תמיד היה נראה לי שיש מעבר לעולם הזה. זאת אומרת, אף פעם לא הסתפקתי לגמרי רק בעולם הזה הגשמי, ובגלל זה פניתי לרוח ולאמנות, שציפיתי למצוא שם את מה שיש מעבר, לגעת בגבולות הדמיון. וזה אכן קרה.

שנים רבות זה הספיק לי, אבל בסופו של דבר הרגשתי שגם העולם של האמנות והמשחק חסר בו משהו, הרגשתי שגם לזה יש גבול, זה בכל זאת בהגבלה. אמנם זה דמיון, זה ליצור, אבל בסוף זה רק הצגה או ציור או שיר, זה עדיין מוגבל לשכל. היהדות זה המקום היחיד שמצאתי בו איך-סוף, משהו שהוא באמת מעבר לשכל, שהוא המקום שבו מתחילה האמונה - וזו היהדות מבחינתך, וספציפית בחסידות חב"ד שזה מעיין שהוא בלתי גדלה.

כשהבנתי את זה, זה גרם לי לרצות להיות במקום כזה שמעניין אותי להיות בו גם מבחינה שכלית וגם מבחינה רגשית. אבל זה לא מנתק אותי מהפעולה שלי כאמן. להיפך, אני ממשיך לשחק, ליצור, לנגן ולשיר. אני פועל בתוך העולם הלא-דתי ומול קהל כזה, לצד הופעות מול קהל מאמין. אני מתחיל לחשוב שאולי השליחות שלי האישית היא דווקא כזה, באמנות, אבל לגשת אליה עם הכלים שאני רוכש בלימודי החסידות ובאמונה שבאה מהתפילות".

בוא נדבר על הגאולה. מעניין לשמוע, איך אתה רואה את הדברים מנקודת המבט שלך? איך אתה רואה את המציאות הולכת ומשתנה בעולם, כפי שהרבי שליט"א מלך המשיח אומר?

"לרחל המשוררת יש משפט: 'רק על עצמי לספר ידעת, צר עולמי כעולם נמלה'. אז אני יכול לספר מנקודת המבט האישית שלי, איך אני חווה את זה. הדרך הגאולה מתחילה באיך אני רואה את העולם. הדרך שלי להביא את הגאולה היא לשפר ולדייק כל הזמן את ההסתכלות שלי על העולם, איך אני מצליח לראות אלוקות בכל רגע בחיים שלי, וכמובן - איך אני יכול להשפיע יותר על העולם ועל אנשים.

ברגעים הטובים זה יותר קל, אבל כשיותר קשה? צריך להפעיל שריר, וגם אז, לעשות עבודה, לפקוח את העיניים ולזהות את הגאולה גם שם. ככה אני יכול באיזשהו מקום ליצור באמת מציאות של גאולה. מבחינתך, להצליח לראות את זה ביום יום, לקום בבוקר ולהסתכל על הדברים בצורה חיובית, לראות אנשים בצורה חיובית, לעזור לאנשים, לתת להשפיע, לקרב, לדבר על זה, לפתוח לאנשים את העיניים, לבקש סליחה כשצריך, לא לוותר גם כשקשה, ולפעמים גם לדעת להניח או לקבל את מי שחושב אחרת או מאמין בדברים אחרים - שם הגאולה.

לא לכפות, אבל כן לתקשר את זה. להעזי אבל לכבד. לאפשר מרחב ולבוא בטוב. להציף את הנושא היקר-עורך הזה בחכמה, זה דורש רגישות".

אחרי 20 שנה בעולם התרבות, אתה רואה איזה שינוי שחל בשנים האחרונות בפגיון ובתוכן, שיעיד שהעולם משתנה?

"במוזיקה זה ממש בא לידי ביטוי, אפשר ממש לראות שירים שבעבר לא היו נכנסים בשום אופן, והיום ממש מקובל לשיר שירים העוסקים בעולם הקודש ותפילה ובקשר עם הקב"ה.

התיאטרון הוא מקום קשה יותר, צריך לעשות שם יותר עבודה. באופן כללי, במוזיקה יש משהו יותר ישיר, מבחינת הצינור שעובר מהנשמה למעלה. לא

בשנים
האחרונות,
נפתח לי שער
חדש הקשור
דווקא לענייני
קדושה. לצד
העבודה
בתיאטרון
'הקאמרי',
בתיאטרון 'נוצר'
ובטלוויזיה,
כיום אני מנחה
תוכנית בערוץ
14 עם הרב לאו,
הרב הראשי
לישראל

סתם יש כאלו ניגונים מדהימים שאנחנו שרים בהתוועדות ובתפילות.

המשחק היותר דרמטי מתייחס בטבעו הבסיסי לדברים שיותר קשורים לעולם של הנפש הבהמית. מצבי מצוקה רגשית, טרגדיות, מצבי הישרדות. אז מבחינת החומרים עצמם, מעניין לראות מה יוליד העתיד ולאן התוכן יילך. אבל קיימים גם השחקנים, הזמן שלהם שבין ההצגות, והתקופה של החזרות.

אני יכול לספר על גאולה קטנה. אם לפני שנתיים, הייתי מניח בתיאטרון תפילין רק בהיכבא, באיזה חדר צדדי, ומתפלל בשקט בלי שאף אחד יראה אותי, היום, כאשר יש באמצע החזרות הפסקה, אם לא הספקתי להגיע לתפילת שחרית בבוקר, אני שולף את התפילין ומוציא את הטלית ומתפלל, אנשים באים, מדברים איתי על יהדות, שואלים אותי, משתפים בזכרונות והקשר שלהם לדת - אבא שלי היה ככה, אני באתי מכית כזה, ומה אתה חושב? אנשים באים ומתפתחים דיונים. אני מאמין גם שהיום

אתה פחות מקוטלג מיידית על זה שאתה מאמין, קצת פחות. הגבולות האלו מתחילים להיטשטש."

ובאמנות האישית שלך - זה גם בא לידי ביטוי?

"גם וגם. בשנים האחרונות, נפתח לי שער חדש הקשור דווקא לענייני קדושה. לצד העבודה בתיאטרון 'הקאמרי', בתיאטרון 'נוצר' ובטלוויזיה, כיום אני מנחה תוכנית בערוץ 14 עם הרב לאו, הרב הראשי לישראל. התוכנית היא שאלות ממאזינים ותשובות מהרב, ובאופן טבעי יוצא, שההערות שאני מוסיף, אני מעביר אותן מתוך מה שאני לומד וחי בו - שזה החסידות.

אני עושה גם הרצאות בנושאי יהדות, ועל הקשר בין אמונה לאמנות במסגרת פרויקט שנקרא 'זמן חיבור', וכעת אני מתחיל סבב הופעות בקמפוסים במסגרת פעילות שלוחי חב"ד, שנקרא 'בעיניים פקוחות', בו אני משלב חומרים מקוריים, שירים וקאברים לצד ניגוני חב"ד. זה מופע התוועדות

אינטימי עם שיר ושיח יחד עם אלון מלחי שהוא גיטריסט מדהים. ככה שאני מוכרח לומר שאפילו באמנות אצלי חל שינוי."

בוא נדבר על הקשר שלך עם הרבי שליט"א מלך המשיח. בוודאי יצא שכתבת לו וקיבלת תשובה באמצעות האגרות קודש?

"תשמע, הוא מלווה אותי בהמון צמתים בחיים שלי.

יש לי סיפור אחד מדהים: הייתה לי איזו שאלה אליו בנושא אישי, לא חשוב הנושא, משהו שרציתי לדעת, וכתבתי לו מכתב. זה היה המכתב הראשון שכתבתי, ופתחתי באגרות הקודש. התשובה שקיבלתי הייתה מכתב שהוא כתב, אני לא זוכר למי, אבל התאריך של המכתב היה כ"א כסלו, שזה התאריך של היום הולדת שלי. מה הסיכוי בעצם לדבר הזה? זה ממש נס.

ובכלל, כשאני נמצא בצמתים משמעותיים אני כותב לו, והוא תמיד עונה בצורה מדויקת."

מה המסר שלך לקוראים?

"המסר שלי הוא - קודם כל אנחנו צריכים להבין שאנחנו עם אחד. אמנם אנחנו מחולקים להמון צבעים, סגנונות, עדות ודעות, אבל בסופו של דבר אנחנו נשמה אחת, עם אחד. אני חושב, שבגלל שאנחנו בזמן שהגאולה בפתח, כולנו מרגישים את הצורך בגאולה. כל אחד מרגיש את זה בדרך שלו, פרטית, חברתית, עולמית. אז הייתי רוצה שבאמת נפתח את הלב אחד לשני.

זה מתחיל מהכביש: ההוא חתך אותי, ההוא דיבר בצורה לא הולמת, איך אני מגיב? ואיך אני מנסה לא לנהוג כך? זה קשה. זה גם קשור לעניין של ראייה רחבה, לדבר על מה ולמה אנחנו פה בעולם. לא לפחד לדבר על זה - מה השליחות שלנו, למה אנחנו קמים בבוקר ועם מה אנחנו הולכים לישון בלילה. הגיע הזמן לחפש את המשמעות לחיים, וצריך לעשות את זה מצד אחד באופן פרטי ואישי, ומצד שני ביחד עם כולם."

מול כל העולם

תורת הגאולה

מהן המלחמות אותן צריך לנהל מלך המשיח? הרמב"ם פוסק כי על מלך המשיח להילחם טרם בואו. מהן אותן מלחמות, והיכן מצאנו אותן בדורנו? על מלחמות המתנהלות באופן קצת שונה מהמצופה. "להרים דת האמת למלאות העולם צדק"

מאת: הרב מנחם כהן, רב קהילת חב"ד באר שבע

הרמב"ם מביא שעניינו של מלך הוא "להרים דת האמת, למלאות העולם צדק, לשבור זרוע הרשעים ולהילחם מלחמות ה'". סיומת זו "ולהילחם" שייכת לכל שלושת הדברים.

המלחמות ה' יהיו (נוסף לשבירת הרשעים) גם על מנת "להרים (את) דת האמת ולמלאות העולם צדק".

ובזה אכן ראינו את מלחמתו הרוחנית של הרבי שליט"א מלך המשיח על-מנת "למלאות העולם צדק" על ידי הפצת 7 מצוות בני נח, שבזה השפיע על רבות ממשלות העולם להתנהג באופן של צדק ויושר ולהפסיק להציק ליהודים ואף לאינם יהודים. מלחמה מתוך שלום.

ניתן לומר בפשטות שזה שכיום עם ישראל יכול לקיים תורה ומצוות בכל מקום בעולם בחופשיות - זהו נצחוננו של מלך המשיח,

שהבטיח זאת ופעל ונלחם שכך יהיה!

ובענין "הרמת דת האמת" ראינו בפשטות את מלחמות ה' שנלחם הרבי שליט"א מלך המשיח על-מנת להרים את דת האמת ולשמור

את שלושת השלמויות - שלמות התורה, שלמות העם ושלמות הארץ:

מלחמה אדירה מנהל הרבי שליט"א מלך המשיח על "שלימות התורה" ללא פשרות ומבלי להתפעל מ"הוכחות" המדע, מלחמה נגד נסיעת אוניות בשבת, יחד עם מלחמה חיובית לעזור לכל יהודי בכל מקום לקיים את התורה והמצוות.

מלחמה נוספת ניהל שנים רבות על "שלימות העם" ועל ביטול גזירת "מיהו יהודי" שמכיר גם ב"גיר" שלא לפי ההלכה, דבר שהביא לטשטוש הזהות היהודית, וכמו-כן מלחמתו

נגד ההתבוללות בכלל.

וכך במאבק על "שלימות הארץ", שנלחם שלא יתנו שטחים מארץ ישראל לגויים (וכל שכן שלא אוטונומיה ומדינה חס ושלום) מצד פיקוח נפש וסכנה לעם ישראל!

עוד יש להוסיף, שבשלב הראשון - "בחזקת משיח", הניצחון במלחמות לא מוכרח. הניצחון שייך לשלב שבו המשיח הוא "משיח ודאי". אך בשלב הראשון הסימן הוא עצם המלחמה עבור דברי השם.

ואם-כן, ברור שהרבי שליט"א הוא ה"מלך מבית דוד" שנלחם מלחמות השם, ולכן (וגם על סמך דבריו הקדושים בשיחותיו הקדושות) פסקו מאות רבנים מכל העולם שהרבי שליט"א הוא מלך המשיח והוא יגאלנו תיכף ומיד ממש!

מקורות: רמב"ם הלכות מלכים פרק ד' הלכה י', שם פרק ח' הלכה י' (וראה שם ספי"א "ויתקן העולם כולו לעבוד את השם"), לקו"ש חלק ט' עמ' 263, שיחות קודש.



לחברה מהקומונה זה כבר לגמרי יצא מהאף, והם קראו לאלכס לשיבת צוות, בה הודיעו לו שזה הצ'אנס האחרון שלו לכל ההרפתקאות המזועזעות הללו. לא מספיק שהוא עצמו לא עובד עם החברים, הוא עוד מספק להם כל מיני עבודות מיותרות?

ושבו אלכס בכפייתיות בלתי מוסכרת חזר לאוגי שלו. והפעם, במאמצים מרובים תוך שימוש מרובה בטכניקות מיוחדות - הוא מצליח.

גם את האושר שלו כשאוגי חרש את התלם הראשון לא יכולות מילים להכיל.

והנפלא מכל - ברגעים אלו ממש, החל מהפך בלתי מוסבר. כאשר בעוד חבריו של אוגי, הבהמות הרגילות, הצליחו במשך קיץ כמעט שלם לעשות רק את מחצית העבודה הנדרשת, הרי שאוגי החזק והכבד סיים את שאר העבודה תוך ימים מספר.

זו היתה שעתו היפה של אוגי, וכמובן, איך לא? גם של מאלפו האלוף אלכס הבלתי נלאה.

אבל הפאנץ' הגדול של האירוע, ללא ספק, קרה דווקא לאחר מכן:

זה קרה ביום הראשון שאחרי החרישה והזריעה של הקיץ, כאשר כולם, כולל אלכס, ממתנינים בסבלנות בבתיהם המחוממים לקראת הגשם הראשון:

על הבוקר, מיד בשעה שש, אוגי המאולף, המונע על ידי שעונו הביולוגי, פוקח עין אחת ומיד לאחריה את השניה. בשש וחמישה הוא כבר נעמד דרוך על ארבע רגליו, ובשש ועשר דקות הוא כבר מתחיל להתנועע בעצבים אנה ואנה מצד לצד כארי בסוגר, מסרב לקבל את ה"הנחות" שאלכס מפרגן לעצמו. ובשש וחצי כבר קורה הבלתי ייאמן:

אוגי פורץ כאחוז אמוק את הגדר ודוהר היישר אל - החדר של אלכס!

הוא נוגח את הדלת ומתפרץ בחמת זעם לכיוון מיטת הסוכנות שלו ונוגח בו בקרניו העצבניות, כאומר: קום, אלכס העצלן. יוצאים לעבודה!

גבירותי ורבותי: מהפך!

את משל הג'מוס הזה זכיתי לשמוע מהרב ברוך נחמיה שיחי' שניאורסון מעמנואל. ולמרות שקוראינו עדיין משפשים בתימהון את עיניהם למשמע סיפור הבאפלו הזה, שאולי לא היה ולא נברא, ואפילו מתקשים קצת בקבלת משל כזה בעיצומה של שנת השמיטה על חרישה וזריעה בארץ הקודש (=איסור חמור ביותר השנה, ושלא יתפרש מכאן ההיפך חס ושלום!), אבל אין כמו המשל הזה בשביל כל אחד ואחד מאיתנו, שחש לפעמים שעליו להתמודד עם רצונות ודחפים שנראים לו פשוט חזקים ממנו לגמרי.

הסיפור הזה מלמדנו שלושה דברים:

(א) אין דבר העומד בפני הרצון! ולא רק הרצון של אלכס, אלא הרצון של כל אחד מאיתנו! (ב) כשנתייגע ונצליח לרתום את אותם דחפים חזקים בתוכנו לכיוון הנכון, הם יפיקו עבודה לתועלת, וסוג של מציאה שמעולם לא הכרנו - "רב תבואות בכח באפלו". (ג) וזהו הדוברבן בשמנת של היהלום של הקצפת:

כסופו של התהליך, הנשמה ניזונית ומקבלת מן הגוף. זאת אומרת, שההשקעה הזו של אלכס באוגי, לא רק שאיננה לחינם, אלא שהיא חוזרת אליו ובגדול. אם השקענו להעלות את הנרות במשך שמונה ימים של חנוכה בצורה כה חזקה ואינטנסיבית, אז כל אחד ואחד מאיתנו זוכה לראות בחזרה - עכשיו בטבת המקפא - איך "השלהבת עולה מאליה". כיצד בקצה הדרך יתגלה לנו שדווקא החלק שהכי העיק לנו - הופך למעשה לכולדוור הכי עוצמתי בשירות הקדושה הטוב והחסד! איך העולם עצמו (!) - דורש ומבקש שאלוקים יתגלה לכולנו.

לא לחינם התפרסם הסיפור הידוע מהבעל-שם-טוב שלקח זקפים ונטיפים של קרח והדליק בהם שלהבות. כי מהי תכלית בריאת כל היקום, אם לא כדי שנצליח לגרום לו להבין שהחיים האמיתיים שלו הם דווקא מחוץ לגבולות מכלאת הדמיון, המגבילה אותו לחשוב שלעולם לא תהיה לו שום שייכות ותענוג פנימי למשהו שהוא יותר ממדמנה מפוקפקת?

זהו חודש הניצחון של אנשי הברדל - שיהפך לששון ולשמחה ולמועדים טובים - המלווה בהתגלות מלכנו משיחנו שליט"א - וכמובן, בהגשת "אם כל הסעודות" - בהשתתפותם הפעילה של ידידינו תאו הכר והלויתן - ואל תאמינו לכל מי שחושב שהוא יודע הכל ו"הכל כבר אבוד".

תפתחו את האוזניים לעדכוני, ותקשיבו למה שהג'מוסים מספרים! ■

טיפ לחיים

הרב ירון צבי



רפואה מונעת

בהרכה מקרים, במפגשי רופאים עם הרבי שליט"א מלך המשיח, רואים שהוא מעורר אותם על רפואה מונעת, לדאוג שמלכתחילה לא יהיו מחלות ולא לטפל בהן רק בדיעבד.

לעיקרון הזה, כמו לכל דבר שבעולם, ישנו יסוד ושורש בתורה. אחד מהצומות שעתידין להתהפך ליום טוב בימות המשיח בקרוב ממש, הוא צום עשירי בטבת - יום בו צר מלך בבל על ירושלים. עדיין אין פריצת העיר, אף יהודי לא נפגע ואין נזק בגשמיות וברוחניות, אבל כבר ישנה התחלה של מצור על העיר, איום הממשמש לבוא.

הרבי שליט"א מלך המשיח מסביר שאילו היו עושים ישראל תשובה בשלב זה, כאשר ניכר שירושלים [יראה-שלימה] בסכנה, היה המצב משתנה במציאות והאיום היה מוסר! הקב"ה בעצם אותת לנו משמיים ביום זה: תקנו דרכיכם עתה, לפני שיבוא חורבן.

מצור גם כיום || תורה מלשון הוראה, הוראה בחיים שרלוונטית תמיד, באופן נצחי. אם כן מה היא ההוראה לנו כיום, על-פי הסוד, שנים לאחר הטלת המצור על ידי מלך בבל? לכאורה המציאות ההיא כבר נתבטלה מן העולם!

מסתבר שלא, גם כיום ישנה מציאות של 'מצור' שמצריכה מאיתנו 'תשובה' ומניעת חורבן ושבר.

אמנם יהודי לא שייך לעניינים של היפך רצון ה' אבל כמו שמוסבר, שזה אמנם עניין חיצוני ליהודי אך אפשרי שיחטא, יהודי אינו עובר עבירה אלא אם כן נכנסה בו רוח שטות ומצד ה'רוח שטות', ה' ישמור ויציל, אפשר להגיע להיפך הרצון שגורם גם היפך הברכה היל"ת.

אבל ה' מאותת. הוא לא נותן מיד מכה, הוא מתריע ומאפשר לנו לתקן, לעשות תשובה ושינוי בדרכנו ולמנוע את המשך ההידרדרות ועד להחזרת המצב לתקין ורצוי. אם לא נשמע את האיתותים האלו, אם לא נשים לב ל'מצור' שהוטל עלינו, לבסוף תיפרץ העיר, תיפגע נקודת היראה השלימה.

בחיים הפרטים || את העיקרון הזה ניתן ליישם לא רק בעבודת ה' נטו, אלא בכל עניין בחיים שהולך בכיוון לא נכון ואז מופיעות 'נורות אדומות' מהבהבות שצועקות לנו לשינוי!

ניקח לדוגמה ב' תחומים:

1. זוגיות. לעתים ישנן בעיות שמדחיקים או לא מודעים אליהן. הן גועשות תחת פני השטח אבל לא מגיעות לבירור, לטיפול ותיקון. זה נמשך ונמשך ומתבשל משהו לא חיובי שמכרסם. החל מתסכול ואכזבה ועד לעוינות, סלידה ונטירת טינה. ה'מצור' מגיע ונשלחים אותות של הבנה שאם נדחיק עוד זה לא יגמר טוב וזה בעצם זמן להתעורר, למנוע הסלמה.

2. פרנסה / שליחות. גם כאן יכול להיות מצב של הדחקה הבעיות. תחושת החוסר שלימות והפשרה שהיינו מוכנים לה מתחילה פתאום לגדול לממדים שכבר מפריעים לנו ממש, שכבר דורשים תגובה ושינוי אבל אנחנו עדיין לא עושים עם זה כלום. ושוב מגיע ה'מצור', האיתות שמסתמן איום שיכול ללכת ולהחריף עד לפיצוץ ועכשיו נדרש שינוי.

מנישה שקרה באמת || באחד ימי החנוכה יצאתי לפעילות חב"ד בתל אביב, להדליק חנוכיות במרכזי בילוי. לקראת סוף הלילה, חציתי צומת ובחורה שיכורה שלצידה ישב חבר שלה, לא עצרה בעצור ופגעה ברכב בו נהגתי, רכב שאול מלא בחורים שיצאו איתי לפעילות. כנס לא קרה לנו כלום, אבל הבחורה לקחה רוורס וברחה אך הספקנו לרשום מספר.

למחרת גררתי את הרכב למוסך והתלוננתי במטרה. הוסבר לי שהסתבכתי - השתתפות עצמית, שכירת עו"ד לצעד משפטי נגד הבורחת וכו'. כתבנו באגרות הקודש וקיבלנו ברכה לבשורות טובות. פניתי לעו"ד שמטפל במשפחה שהשאלה לי את הרכב וכאשר הראיתי לו את מספר הרכב שברח, הפלא ופלא - הוא זיהה שזו לקוחה שלו, יצר קשר וסגר את העניין מיידית, לא פורמלי!

שיעורי תורה וחסידות בווצאפ: 0543817738 וביוטיוב: ערוץ 'הישיבה הירטואלית'.

תחיית המתים עכשיו

סוברים שהיא ממוקמת בשדרה, אחרים סוברים שהיא העצם התחתונה ביותר בעמוד השדרה, ויש דעות שהיא מאחורי הראש, היכן שמניחים את הקשר של התפילין.

בטבעה, עצם הלזו קשה מאוד ולכן יש לה כוח לשרוד את ריקבון הגוף. אולם בתחייה הקדוש ברוך הוא ירכך אותה על ידי "טל תחיה", והעצם תהיה כמו שאור ששמים בעיסה, ומזה ייבנה הגוף כולו מחדש.

בחיים שלאחר התחייה, מציאות הכורא תמלא את חיינו באופן מוחלט. הגוף יהיה מעצמו ללא צורך באכילה ושתייה, גם ההתעסקות במשא ומתן תהיה מיותרת לגמרי, וכמובן שלא יהיו אז יותר קנאה שנאה ותחרות. רק נשכ ונלמד את תורת השם הקדושה, ללא דאגות וללא טרדות, ונהנה מהחיים הכי טובים שיש, כאשר אנו מרגישים את אור השם השורה בעולם, ונחיה לנצח!



אחת הסוגיות המסקרנות בקשר לתחיית המתים היא "מי יקום?". התשובה בקצרה היא: כולם יקומו! מה שנאמר שיש כאלו שלא יזכו לתחיה, ההסבר בזה הוא שגופם כלה ואבד, אולם הנשמה היהודית שלהם נשארת לנצח והיא תקום בגוף אחר. הסבר נוסף מתרץ את דברי המאמר "אין להם חלק" שפירושו אין להם חלק משלהם, אמנם הם יקבלו זכויות בחסד - ויקומו.

כיוון שנושא זה מעסיק אנשים רבים, נרחיב עליו מעט: גם רשעים גמורים ומפורסמים שלא ראויים לזכות הנפלא של התחייה, לא נתפלא אם נראה אותם פתאום מסתובבים בינינו עם חיוך על הפנים. כיון שמספיק "תשובה בסתר", ומי יודע, ייתכן שהם עשו תשובה מבלי שמישהו ידע על כך.

אלו שלא עשו תשובה עד הרגע האחרון, גם להם יש סיכוי כי התנהגותו הטובה של הבן, יש בה כדי להעלות את האב ולזכותו בזכויות רבות, עד כדי שיהיה ראוי לתחיה. יש גם מצבים בהם אנשים אחרים שאינם קרובי משפחה מזכים את הנפטר ומסייעים לו על ידי זה לקום בתחיה, למרות שיצא מן העולם ללא תשובה.

דרגה נמוכה עוד יותר הם אלו שבנוסף לכך שאין להם זכויות מעצמם והתנהגו כל חייהם ברשעות - אף אחד לא התפלל עליהם, ולא נתנו צדקה עבורם. אבל גם הם יקומו עם כל אחיהם היהודים. הסיבה לזה היא כי נפרעו מהם לאחר המיתה, וכמסופר על רשעים גדולים שנענשו

אחד מייעודי הגאולה בהם מאמין כל יהודי היא תחיית המתים. מה סדר האירועים הצפויים? מי יזכה לקום? מי יחזור לחיים קודם? מהיכן תתחיל בניית הגוף החדש? האם נשמה שהייתה בעולם מספר פעמים תחזור בגוף אחד? על כל אלו ועוד בכתבה שלפניכם

מאת: אריה קירשנזופט

לתכריכים איתם נקברו. לפי דעה זו, כאשר נרוץ בשמחה לבית הקברות על מנת לפגוש את צדיקי הדורות וקרובי המשפחה - עלינו להצטייד בכיבוד עבורם.

בנוגע לסדר הקימה נאמרו דברים מעניינים. אלו שמתו בארץ ישראל יקומו לפני אלו שמתו בחו"ל. יש דעה שאבות האומה, אברהם, יצחק ויעקב יקומו ראשונים על מנת שיוכלו ליהנות מכל החגיגה ולראות במו עיניהם את הליך התחייה של בניהם. באופן כללי צדיקים יקומו ראשונים, וגדולי תורה יקדמו לעוסקים במצוות. המצוינים בענווה יהיו ראשונים.

מבחינה טכנית, בניית הגוף מחדש תיעשה על ידי העצם הפלאית הנקראת "לזו". בדבר מיקומה כמה דעות. יש

בהתאם למה שכל גוף תיקן. לדוגמה, הגוף שהידר במיוחד בשמירת שבת יקבל את חלק הנשמה השייך לשבת, והגוף ששמר בעיקר על כשרות המאכלים יקבל את חלק הנשמה השייך לכשרות. אין חיסרון בכך שהנפש 'מתחלקת', כי היא מושלמת, וגם חלק ממנה כולל את כולה.

האנשים יקומו באותו אופן בו נפטרו ואחר כך יבואו לשלמות. לדוגמה, העיוורים יקומו עיוורים, החרשים יקומו חרשים, ואחר כך השם ירפא אותם ממחלותיהם והגבלותיהם השונות.

במקורות נכתב גם שהמתים יקומו עם הלבוש שלהם. נאמרו על כך דעות שונות. יש אומרים שהכוונה שיקומו עם בגדים רגילים שאיתם הלכו בחייהם. ויש אומרים (לא להיבהל) שהכוונה

היום הכל קורה בקלות ובמהירות. גם דברים שבעבר הלא רחוק נראו כמדע בדיוני מובהק, קמים והופכים למציאות ונהיים חלק בלתי נפרד משגרת החיים. גם הייעוד הנכסף של שיבת המתים לחיים, או כמושג התורני "תחיית המתים" - הולכת להתממש בכל רגע, וחשוב שנדע מה בדיוק הולך להיות.

בתחילה נזכה לבניין בית המקדש, אחר כך יתקצו כל היהודים לארץ ישראל ולאחר מכן תתרחש תחיית המתים. גם אלו שנפטרו בחו"ל יקומו לתחיה בישראל.

נשמה שירדה לעולם יותר מפעם אחת והייתה בגופים שונים, תתחלק בין שניהם



ילדים, גאולה ומה שביניהם

החלטתי להקדיש את כתיבת הטור למתיקות אמיתית... "מפי עוללים ויונקים ייסדת עוז". חז"ל אומרים: "אל תגעו במשיחי - אלו תינוקות של רבן". והרבי שליט"א מלך המשיח מסביר שכאשר נותנים מבט על ילד יהודי, מה רואים? משיח!

בכל הדורות, לאמא היהודיה היה תפקיד מרכזי בחינוך ילדיה לרוחניות וליראת שמיים. זהו חלק בלתי נפרד מהאימהיות. ואכן, ישנם סיפורים רבים על מסירותה של האם היהודיה שעוברים מדור לדור ומרטיטים את הלב. אפילו כשבית לא קיימו אורח חיים יהודי, הספיקה אמירה אחת של אמא יהודיה על מנת להצית את אור היהדות בנפש ילדיה.

ישנו בחור שסיפר שכשהיה ילד, משפחתו הייתה רחוקה שנות אור מאורח חיים דתי, אך כשפתחו בשכונתו חנות טריפות, אימו אמרה לו שכל פעם שעובר ליד החנות, לעבור אותה מהר ולסתום את האף כי הם יהודים ויהודים אוכלים כשר. אותו בחור סיפר שהחוויה הזו השאירה חותם עצום בנשמתו, וגם בכגרותו, היכן שהיה - בארץ ובעולם - הוא ידע שאוכל כשר זה מעל הכל.

ואכן, ניתן לראות במוחש שגם הדברים העמוקים ביותר מתקבלים בליבו של כל ילד יהודי בפשיטות גמורה, גם כאלו שהם מעבר להשגתו של המבוגר. לפעמים אנשים מבוגרים מתעוררים מעומק נשמתם רק מאיזה זיכרון רחוק מהילדות.

הפשטות הזו ניכרת גם בהבנה החדה והברורה של כל ילד יהודי בדברי התורה הקדושה ובמיוחד ניתן לראות זאת בענייני גאולה ומשיח. הרבי שליט"א מלך המשיח המגלה זאת, העניק לילדי ישראל מתנה בשם "צבאות השם" - ארגון שייסד עבור כל ילד יהודי באשר הוא. מטרת הארגון - הפועל כמעט בכל שכונה בארץ - היא לאחד את כל ילדי ישראל בכל העולם כולו, כאשר המטרה היא להחדיר אצלם את המודעות להגברת הצד הטוב שבהם. תנועת "צבאות השם" מתמקדת בעיקרי האמונה היהודית כשביניהן כמובן האמונה בכיאת המשיח. הילדים חדורי מטרה מתוך תשוקה ושמחה רבה ודורשים "משיח עכשיו"! הילדים החברים בפעילויות נקראים "חיילים" והם מקבלים משימות המעלות את דרגתם ה"צבאית".

חלומות שוויון ידברו, האמנם?

יש אנשים שכבר שמעו את המשפט הבא: "אמא, אבא, חלמתי על הרבי..."

בחלק מפרשיות-השבוע האחרונות נזכרו חלומות ונבואה. לכן, ברוח הדברים, הרשיתי לעצמי ללקט חלומות של ילדים על הרבי שליט"א מלך המשיח. נכון אמנם שהדעה הרווחת לגבי חלומות היא "חלומות שוויון ידברו", וגם לגבי נבואה כבר נאמר בגמרא "מיום שחרב בית-המקדש ניטלה נבואה מן הנביאים וניתנה לשוטים ולתינוקות", אך בהחלט מעניין ומרתק לשים לב שלכל החלומות יש משהו משותף - ראיית הצדיק הגיעה יחד עם חלומות על הגאולה.

ילדה אחת סיפרה שבחלומה נסעה לכותל וראתה איך בית-המקדש יורד מהשמיים ומשיח מגיע בזכות אמירת התהילים שלה. ילדה נוספת שיתפה שראתה את 770 נוחת בירושלים. ועוד כהנה וכהנה. יש שיראו בכך חלום ויש שיראו בכך יותר.

כך או כך, תמיד נחמד להיזכר בחלומות מתוקים שגורמים לנו לקום עם חיוך על הפנים. משמח לשמוע שילד יהודי חולם על צדיק. זה מבטא את מחשבותיו הטהורות.



צילום: Oren Rozen

אבות האומה יקומו לתחייה ראשונים. מערת המכפלה.

בחיים שלאחר התחייה, מציאות הבורא תמלא את חיינו באופן מוחלט. הגוף יחיה מעצמו ללא צורך באכילה ושתייה, גם ההתעסקות במשא ומתן תהיה מיותרת לגמרי, וכמובן שלא יהיו אז יותר קנאה, שנאה ותחרות

כגדיהם. כולם יקומו בלי יוצא מהכלל. החיים שאחרי התחייה יהיו לנצח!

מלך המשיח יקבל כל יהודי ב"שלוש עליכם" לבכי, בשמחה ובחיוך גדול. ובוודאי כולנו נצא בריקוד גדול שלא היה כמוהו בעולם, ואת השמחה שתהיה אז אי אפשר לתאר. האבות הקדושים ויחד איתם כל צדיקי הדורות, וכל היהודים מכלל הדורות, כולם יחד כאיש אחד בלב אחד, מגלים את נקודת היהדות הפנימית שבהם, רואים את השם וצועקים "הנה אלוקינו זה! זה השם קיוונו לו!". ומיד פורצים בריקוד גדול בשירת "יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד".

ומלך המשיח, הרבי שליט"א מליובאוויטש מניף בידו הקדושה לכל עובר ומעודד את השירה והריקודים עד בלי די... בכוחנו הדבר. מיד ממש!

כייסורים קשים אחר המיתה וייסורים אלו היו להם לכפרה על מעשיהם.

מבואר בספרים הקדושים שכל יהודי הוא חלק מהשם, וכמו שהשם נצח, כך מוכרח להיות שיהודי הוא נצח. יהודי הוא מעשה ידיו של השם שהם חיים וקיימים לעד ולעולמי עולמים, ואי אפשר שיתבטלו. עובדה זו מכריחה אותנו לומר שאיך שלא יהיה, בסוף כולם מגיעים לתיקון, וממילא - זכאים לתחייה.



לסיכום: התחייה תתחיל מעצם הלזו. היא תרחש אחרי בנין בית המקדש. גם מתי חז"ל יקומו בארץ אולם הנפטרים בארץ יקומו לפנייהם, והצדיקים ראשונים. נשמה שהייתה בעולם מספר פעמים תתחלק לשניהם. אלו שנפטרו כחולים יקומו כך ויתרפאו. יקומו עם תכריכים או עם



אדיס אנבה

אתיופיה



הרב אליהו חניב, בן 35, נשוי לדבורה לאה ואב לחמישה, שליח לאדיס אנבה, אתיופיה

לימודים מלא והוציאה תעודת הוראה.

השידוך // הרעיון הוצע לקראת חודש תשרי, בזמן שהיא נסעה כמידי שנה לציין את חגי תשרי בחצרו של הרבי שליט"א מלך המשיח כמו עוד אלפי אורחים שנוהגים כך. נפגשנו כמה פעמים, ובין השאר דיברנו כמובן על כך שלאחר החתונה נצא לשליחות. את טקס אמירת 'לחיים' לציון סגירת השידוך ערכנו עם חברים. ההורים שלה ושלי חגגו איתנו מרחוק, מהארץ.

הכוונה אישית // החתונה שלהם נערכה כיום מיוחד - י"ט בכסלו, חג הגאולה המכונה גם ראש השנה לחסידות. עוד לפני החתונה קיבלנו מכתב מהרבי שליט"א מלך המשיח בו הוא מדבר על העיר לוד, ומורה להמשיך בלימודים תורניים עוד כשנתיים לאחר החתונה. הכנו היכן אנחנו הולכים לגור, וכן שהתוכניות שלנו לגבי השליחות יצטרכו להתאים קצת.

מכן נסע לשנת לימודים בישיבת חב"ד המרכזית 'תומכי תמימים' ב-770 בניו יורק. "השנה הזו במחיצת הרבי שליט"א מלך המשיח מעמידה אותך על הרגליים ונותנת כלים וכוחות לכל החיים. השנה הסתיימה אך אני נשארתי זכיתי להיות שם במשך חמש שנים, עם גיחות שליחות של כמה חודשים למקומות שונים בעולם."

בעולם // הוא היה תקופה בשליחות בבית חב"ד בלה-פז, בוליביה, ותקופה נוספת בהאמפי, הודו. "לקראת סיום השנה החמישית ב-770 בענתי לבקשת השליח בעיירה אקס-לה-בן בצרפת, והגעתי לשם עם חבר לתקופת שליחות קצרה. זמן לא רב לאחר שחזרתי ל-770 הכרתי את אשתי, בשידוך כמובן."

החצי השני // קוראים לה דבורה לאה, והוריה הרב שמואל ורות גרומך הם שליחי הרבי שליט"א מלך המשיח ומנהלי בית חב"ד במועצה מקומית בית דגן שבמרכז הארץ. היא גדלה בשליחות, והשלימה מסלול

שורשים // נולד בירושלים להורים שעלו ארצה מצרפת. "הם במקור מהעיר מרסיי. אח של אבא התחיל להתקרב לחסידות בבית חב"ד המקומי וזה השפיע גם על שאר בני המשפחה. בסופו של דבר לאחר העליה כולם נהיו חב"דניקים."

ילדות // הם התגוררו בשכונת קטמון, שם עברו עליו כל שנותיו הראשונות. "היינו החב"דניקים של האזור. אבא מוהל ועוסק בארגון פעילות חב"ד לדוברי צרפתית בירושלים ביחד עם אחיו, ואמא גננת. בתור ילד ונער צעיר הייתי עסוק שעות רבות בהפעלת 'מסיבות שבת' לילדים - אמירת 12 פסוקי התורה שבחר הרבי שליט"א מלך המשיח, בתוספת סיפור וממתק קטן. בשנים מאוחרות יותר גם עסקתי בהדרכה בקייטנת חב"ד בשכונה, ובמשך כמה שנים נסעתי בקיץ להדריך בקייטנת חב"ד בסרסל, צרפת."

לימודים // בתחילה במוסדות חב"ד בירושלים, ובהמשך שלוש שנים בישיבת חב"ד הגדולה בצפת. לאחר

בנימה אישית

סדר יום //

מאוד חשוב לי לפתוח את הבוקר בלימוד חסידות אישי ולאחריו תפילה כראוי. בנוסף, אני מקפיד על שעת לימוד במהלך סדר היום. מעבר לכך הכל מאוד דינמי ומשלב את כל תחומי האחריות והפעילות שמזמן ניהול הבית חב"ד. באופן קבוע, בכל ערב בשעה 18:30, יש אצלנו ארוחת ערב בשילוב שיעור, אליה מגיעים אנשי עסקים ומטיילים. אנחנו מעדכנים בכך את כל האורחים הרלוונטיים, וזה יוצר עבורם אפשרות קבועה להגיע לבית חב"ד ולהינות מארוחה כשרה, ועבורנו זמן קבוע לאירוח, לימוד ועזרה.

ספר ניד //

במסגרת הלימוד בבוקר לפני התפילה - מאמרי חסידות. בשעת הלימוד באמצע היום - בדרך כלל שיחות של הרבי שליט"א מלך המשיח על פרשיות השבוע ומועדי השנה. באופן אישי זה ממש עוזר לי, גם מעניק תוכן ומשמעות באופן אישי וגם מהווה חומר לשיעורים והרצאות בבית חב"ד. לא מזמן סיימתי גם קורס הלכתי המעניק תעודת רב בית כנסת וקהילה, בו נרכשת בקיאות בנושאים רבים הקשורים לצד ההלכתי של ניהול בית כנסת וקהילה.

שבת קודש //

זמן איכות. בניגוד לימי השבוע המלאים בריצות וסידורים, שבת היא 24 שעות של מנוחה המוקדשות לאורחים שבאו לעשות איתנו את השבת. במשך השנים ראיתי כי הדברים הכי משמעותיים והקשורים האישיים הכי טובים שיש לנו עם אנשים נוצרו בזכות השבתות הללו.

המשפחה //

הדבר הכי חשוב בשליחות. חלק גדול מאוד בקירוב האנשים מגיע בזכות המשפחה והילדים. במיוחד אצלנו שהקהילה המקומית לא גדולה, לילדים יש תפקיד משמעותי. אנחנו רואים שישנם אנשים המגיעים לבית חב"ד במיוחד כדי לפגוש את הילדים. עם התמימות והמתיקות שלהם הם יכולים להשפיע רבות. ראיתי מניסיוני האישי, שכאשר מגיעים בשליחות בתור בחור רווק או בתור משפחה עם אישה וילדים - זהו הבדל של שמים וארץ.

איחול //

מאחל לעצמי ולכולם שהרבי שליט"א מלך המשיח יתגלה תיכף ומיד ממש. אז כבר לא נהיה כאן כי הוא ייקח אותנו איתו לירושלים.

הבקבוקים מהדיילות. בליל הסדר חגגנו עם 120 איש.

קהילה //

הם גילו כי מלבד מטיילים ישראלים ורבים אחרים, אנשי עסקים שנמצאים 'על הקו', וכן דיפלומטים רבים - מתנהלת במקום קהילה קטנה של יהודי עדן המתקיימת כבר כמאה שנה. "אלו למעשה יהודים אנשי עסקים שמקורם במדינות ומעדות שונות, שהתקבצו לגור באדיס אבבה לרגל עסקיהם. אמנם אין להם רב אך יש להם בית כנסת, וברשותם, בשטח הזה בנינו גם את המקווה".

מקווה //

כאשר הגיעו לא היה במקום מקווה פעיל, אך היה ברור להם שזה יהיה אחד הפרויקטים הראשונים. "תחילה חשבנו לבנות מקווה בבית, התחלנו לחפור אך לאחר מטר וחצי נתקלנו בנביעה של מי תהום, שלא אפשרה את המשך הבנייה. לבסוף כאמור קיבלנו את רשות הקהילה לבנות בשטח בית הכנסת, וזכינו לחנוך שם מקווה מהודר ויפה מאוד הבנוי בשיטת חב"ד".

שחיטה //

עוד לפני החתונה הוא למד את מלאכת השחיטה. "היה זה לאחר שהייתי בשליחות בהודו כחצי שנה ללא בשר כשר, ואז הבנתי כי זה יהיה חשוב ומועיל מאוד ללמוד לשחוט בעצמי. אני מבצע כאן שחיטה כשרה של עופות באופן קבוע, ומידי פעם נעזרים בשוחט אורח עבור שחיטת בשר בקר".

חסד של אמת //

מגפת הקורונה זימנה עבורו לראשונה אתגר של קבורה יהודית. "לפני כשנה נפטר פה יהודי בן הקהילה המקומית, והיינו צריכים לטפל בלוויה ובכל סידורי הקבורה. בניסי ניסים הצלחנו לאסוף מנין ולחלוק לו כבוד אחרון כדת וכדין. למרבה הצער לפני ימים ספורים אירע בשנית מקרה שכזה, ושוב זכינו להביא את המנוח לקבר ישראל".

בני נח //

יש לו פעילות קבועה עם קבוצה של גויים מקומיים סביב שבע המצוות של בני נח בהן מחויבים כל בני האדם. "יש לנו שיעור בכל יום ראשון, ולאחרונה פתחנו עבורם גם קבוצה וירטואלית. תוך שבועיים הצטרפו למעלה מ-150 איש. המטרה שלנו היא לבנות עבורם קהילה של בני נח שישמרו את המצוות שלהם ויאמינו באלוקים, ואנו רואים שיש לזה ביקוש גדול".

שדה התעופה //

אחת ההצלחות המיוחדות שלהם הוא הקמת בית כנסת בתוך מתחם נמל התעופה הבינלאומי באדיס אבבה. "זהו מרכז הפעילות של חברת אתיופיאן איירליינס, המדרגת רביעית בעולם במספר היעדים אליהן היא מגיעה. זהו מקום מאוד מרכזי דרכו נוסעים לכל מדינות אפריקה ואף לברזיל ולמזרח, ועוברים בו יהודים רבים מידי יום. לאחר ניסיונות רבים שלא צלחו, העברנו דרך השר לשעבר איוב קרא בקשה מיוחדת לראש ממשלת אתיופיה בעת ביקורו בארץ. הוא אישר זאת באופן מיידי, ועוד באותו היום קיבלתי טלפון ממשרד ראש הממשלה האומר כי התקבל האישור המיוחד".

תוכניות לעתיד //

"אנחנו עובדים כבר תקופה ארוכה לקבל שטח מהממשלה, וברוך השם ממש כעת יש בזה התקדמות משמעותית. התוכנית שלנו היא לבנות בניין שיהווה משכן קבע לבית חב"ד ומרכז קהילתי עבור ציבור המבקרים והמטיילים".



אתיופיה //

מישהו שאל אותי פעם למה באתיופיה לא פתחו בית חב"ד, אך הוא לא חשב על זה בתור הצעה מעשית. "כאשר רצינו לצאת לשליחות התברר כי לאותו מקום עליו חשבנו כבר הגיע זוג שליחים, ואז פתאום אמרנו: רגע, אולי באמת אתיופיה? זה היה נשמע משהו רחוק מהמציאות אבל החלטנו לנסות".

התחלה //

הם הבינו שגם באתיופיה יש איזשהו ציבור מטיילים, אבל אז, שמונה שנים אחורה, אפילו המידע על כך באינטרנט לא היה מספיק מפותח. "הגענו פעם ראשונה לפני פסח, ונחתנו באדיס אבבה, עיר ענקית של 12 מיליון איש, בלי לדעת הרבה מראש. התחלנו לפרסם על ליל סדר ציבורי ואז קלטנו כי ההיענות גדולה מכפי שחשבנו ואין לנו מספיק יין כשר לחג. עובדת בכירה באתיופיאן איירליינס נחלצה לעזרתנו ודאגה שכל דיילת המגיעה מהארץ תנצל את המכסה המותרת לה ותביא לנו שני בקבוקי יין, ואנחנו חיכינו מחוץ לטרמינל ואספנו את

קל

	5		4		8		7	
6		8	2		1	3		9
	2			5			8	
4	9						6	2
		2				1		
8	1						3	7
	3			6			2	
9		4	7		5	6		3
	6		1		3		4	

בינוני

	5			1			6	3
		4			8		7	
1					7		9	
		3	9				8	
6			5					9
	7		4	8		5		
	2		1					6
	9		8			4		
4	6			3			2	

קשה

	2						7	
6		4				2		3
	9		6		2		4	
		5		8		4		
		7		2		5		
	4		9		1		6	
7		1				3		5
	5						2	

תפזורת הגאולה

מצאו את הפסוק המסתתר (התחילו מהאות המודגשת והתקדמו לכל הכיוונים):

"כה אמר ה' צבאות צום הרביעי וצום החמישי וצום השביעי וצום העשירי יהיה לבית יהודה לששון ולשמחה ולמועדים טובים"

פסוק זה מנבואת זכריה (ח, יט) עוסק בדבר הימים שנקבעו על ידי חז"ל לצומות לזכר אירועי החורבן, שיהפכו לימי ששון ושמחה בגאולה האמיתית והשלימה, תיכף ומיד ממש

כ	ה	א	פ	י	ס	ש	ה	ק	ר	י	פ	צ	פ	ט	ש		
ה	ק	פ	נ	ג	ר	ח	פ	ל	ב	ה	ט	ל	נ	ג	ל		
א	ג	ר	ה	א	ש	נ	ל	ש	פ	ר	י	ש	ה	ר	ז		
ה	ח	ב	צ	ב	ח	ר	י	פ	ח	י	ה	י	ל	ח	פ		
פ	ר	י	כ	א	פ	ו	ח	נ	ה	ר	פ	א	ר	ה	י		
ב	נ	ר	ס	ו	ס	י	ה	י	ו	ש	פ	ד	ז	ק	ח		
ה	י	נ	ו	ת	צ	ב	י	ע	צ	ו	ס	ב	ר	ש	י		
ש	א	ט	נ	צ	ו	פ	ב	צ	ר	פ	ק	ל	ל	ב	ס		
ה	פ	פ	ב	ו	א	ה	ר	ש	ה	ה	ח	נ	פ	ר	ה		
ל	ב	י	פ	ד	ה	ע	ב	ה	ח	ח	פ	ב	ד	כ	צ		
צ	ו	ה	ש	ר	פ	ל	צ	ר	י	ש	י	ש	פ	ל	א		
י	ט	ה	ז	פ	ק	י	צ	צ	ו	נ	ח	פ	ס	ה	ה		
ו	פ	ע	ו	ע	ס	פ	ע	ל	ל	פ	ל	ה	ב	י	ש	נ	
ו	י	ד	ס	ל	ח	ז	ז	פ	ה	ל	ח	ר	ט	פ	א		
ש	ק	ל	י	ל	י	ו	פ	ט	ב	ש	א	י	ר	י	צ	ו	
ט	ל	ק	ח	ה	א	א	ע	י	ב	ג	נ	ה	נ	ה	פ	ה	נ
נ	ס	נ	פ	ה	ח	ע	י	ש	ש	פ	ז	ו	א	ח	ו		
א	א	נ	ש	ל	ח	פ	ו	ר	ב	ס	ע	ש	ר	ק	ב		
ש	ו	ו	ו	נ	ו	ב	י	צ	ו	צ	ח	י	ר	נ	ל	ב	
פ	צ	ש	ח	נ	ר	ל	א	פ	ה	ע	ש	פ	ק	ו	ד		
ה	ל	ש	ל	פ	ל	ו	י	פ	ג	צ	י	פ	ש	ס	נ		
ל	ו	ד	ה	ד	ו	ה	ג	ע	א	י	ר	ה	י	ט	ז		
י	ד	ט	י	ח	ה	ב	ה	פ	ה	י	ק	ט	ר	נ	י		
כ	ח	צ	ו	פ	י	ת	י	ו	י	פ	נ	כ	פ	י	ו		
ר	נ	ב	א	צ	ה	ו	ב	ל	ה	ר	ל	צ	ד	נ	פ		
ב	ש	ה	פ	פ	ח	י	פ	ש	ל	י	ה	ח	ס	ל	ל		

קבר הרמב"ם, טבריה

ביום כ' טבת, חל יום ההילולא של הנשר הגדול - רבי משה בן מימון, הטמון בעיר הקודש טבריה



צילום: Own work

פוסק הגאולה

כאמור אחד המאפיינים המיוחדים בפסיקת הרמב"ם הוא העיסוק בנושאים השייכים לזמן הגאולה, בשונה משאר ספרי ההלכות שנכתבו לאחריו, אך בתוך כל הלכות אלו בולטת פסיקתו בסמינים בולטים כיצד ניתן לזהות את המלך המשיח: "ואם יעמוד מלך מבית דוד הוגה בתורה ועוסק במצות כדוד אביו, כפי תורה שבכתב ושבעל פה ויכוף כל ישראל לילך בה ולחזק בדקה וילחם מלחמות ה' הרי זה בחזקת שהוא משיח..."

משיח ודאי

בהמשך ההלכה, מפרט הרמב"ם את השלב הנוסף אצל מלך המשיח: "אם עשה והצליח ובנה מקדש במקומו וקבץ נדחי ישראל הרי זה משיח בודאי ויתקן את העולם כולו לעבוד את ה' ביחד שנאמר כי אז אהפוך אל עמים שפה ברורה לקרוא כולם בשם ה' ולעבדו שכם אחד" על סמך דברי הרמב"ם פסקו מאות רבנים כי הרבי שליט"א - הוא מלך המשיח.

הנשר הגדול

על גדלותו העצומה של הרמב"ם (רבי משה בן מימון) אין חולק. סדרת ספריו הי"ד החזקה, או בשמו שנתן לו "משנה תורה" מסכמת את התורה שבעל פה כולה, בהלכות מסודרות המבהירות את כל הנצרך ליהודי לדעת. עיקר חידושו בספרו על שאר הספרים שבאו בעקבותיו, הוא ההתמקדות גם בהלכות הנוגעות לבית המקדש והעבודה בו.

ממצרים לטבריה

למרות שבשנותיו האחרונות, חי הרמב"ם במצרים ולא יכל לעזוב את המדינה בפקודת המושל, הרי שבפועל נקבר בטבריה. על נסיבות הגעת ארונו לעיר מסופר שלפני פטירתו אמר לתלמידיו כי יניחו אותו על גבי גמל, ויתנו לו ללכת למקום שירצה ושהם ילכו אחריו כדי לדעת היכן לקבור אותו. וכך היה, הגמל הלך ברצף עד שהגיע סמוך לקברו של רבי יוחנן בן זכאי ולא זז משם ושם קברו את הרמב"ם.



HOME DESIGN

טפטים וחיפויים

טפטים וחיפויים לכל חלל בבית • עיצוב לקיר סלון
חדרי ילדים • חללי עבודה • חיפוי וחידוש מטבחים
חידוש דלתות - טפט עבה ואיכותי

המרכז הארצי במחירים זולים

חייגו עכשיו: 058.770.2929 • כולל שירותי התקנה